Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Munch, Andreas.; af A. Munch.
Titel | Title:	Nye Digte
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Christiania : Chr. Tønsberg, 1850
Fysiske størrelse | Physical extent:	148 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53. - 383

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 079415

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Nye Digte

af

A. Munch.

Christiania.

Forlagt af Chr. Tønsberg.

Trykt af S. N. Wergeland.

1850.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side.

Skovbakken . . . . . 1.
Vinterklarhed . . . . . 7.
Solnedgang . . . . . 9.
En skyfuld Himmel . . . . . 11.
Den sildige Rose . . . . . 13.
Sabbathstilhed . . . . . 15.
Kors og Rose . . . . . 17.
Ave Maria . . . . . 22.
Brudefærden . . . . . 26.
Mødet i Skoven . . . . . 28.
Til min Hustru . . . . . 40.
De norske Studenter til Ole Bull . . . . . 42.
Syttende Mai 1848 . . . . . 44.
Leopold Lovenskjold . . . . . 46.
Grevinde Karen Wedel-Jarlsberg . . . . . 48.
Ingebrigt Moe . . . . . 51.
Oehlenschlægers Død . . . . . 53.

Kongedatterens Brudefart,

et Digt i tolv Romanzer. *)

Kong Hakon bortlover sin Datter . . . . . 60.
Afskeden . . . . . 65.
I Stormen . . . . . 72.

*) Den historiske Kilde til dette Digt findes i Hakon Hakonssons Saga, Cap. 287, 290 og 294.

Side.

Indvielsen . . . . . 78.
Gjennem Frankrig . . . . . 87.
Kjærlighedshoffet i Narbonne . . . . . 91.
Overfaldet i Bjergene . . . . . 107.
Ringen . . . . . 113.
I Valladolid . . . . . 120.
Løftet . . . . . 128.
Brudgomsvalget . . . . . 132.
Folget drager hjem . . . . . 144.

Skovbækken.

Du lille Skovbæk
Med det klare, rislende Solvervand,
Som flynder dig væk
Saa fort du kan
Over Steen og Stok
Mellem sagte viftende Bregners Flok,
Under Orekrat,
I de dunkle Graners kjølende Nat —
Saa sig mig da nu
Hvorfra kommer du?
Og hvad er det som
Du hvisker og mumler saa ivrig om
Snart vred, snart om,
I evig, ustandselig Talestrøm?

Det kan du ei forstaae
Du Menneskebarn,

Som er fanget i Verdens kunstige Garn,
Som er skildt i Dyst
Fra din Moders stille, varmende Bryst —
Det kan du ei forstaae,
Men lyt kun derpaa:
Thi jeg kommer fra Jordens inderste Fred,
Fra Bjergeensomhed,
Hvor Moderen sidder i al sin Magt,
I unævnelig Pragt,
Og holder de tusinde Aarers Net
Sammen i Eet,
Og udsiger sagte de sælsomme Ord
Som belive vor Jord.
Dem fanger jeg op, og løber dermed
Saa fort afsted,
At fortælle dem alle til Dalens Dyb,
Til Blomst og Kryb,
Til Træer og Luft og Skovens Dyr.
Og de høre alle forstandigt paa
Mine Eventyr,
Kun du, de stolte Menneskers Barn,
Som er bildet i Verdens kunstige Garn,
Kan dem ei forstaae —
Thi du troer ei derpaa.

Saa sig mig da kun
Du lille, vigtige Sladdermund,
Du lystige Bæk,
Hvi risler du ofte med Latter væk

Over stenet Grund?
Hvad er det du leer af? Jeg seer dog ei
Noget latterligt paa din dunkle Vei.

O, seer du da ei
Hvor Solglimt falder i bævende Rad
Gjennem grønne Blad
Paa min dunkle Vei —
Det gjør mig saa glad.
Desuden, den krogede Trærod her,
Og Sivbusken der
Med de nikkende Fjær,
Og den kloge Markmuus
I sit snevre Huus,
Og hver Humlebi
Som summer forbi,
Og Fuglen hist
Paa den vippende Kvist —
De sige nu alle, i lystig Ring,
Slige moersomme Ting
Til Spot og Spee —
Saa maa jeg vel lee.

Men sig mig kun end
Du lille, fortroligt mumlende Ven
Et sidste Ord:
Hvad Sorg nu igjen
I din Glæde boer?
Thi jeg mærked' det vel
Mangen stille Kveld,

At af Taarer et Væld
Fra din Bund oprlød.
Hør, nu lyder igjen
Dine Vøvers Kluk
Som et smerteligt Suk
Af dybeste Nød,
Og du hulker afsted
Med bitterlig Graad,
Som et Barn, der ei veed
For sin Kummer Raad —
Thi svar mig derpaa,
Hvi hulker du saa?

Ak, spørg mig ei om
Hvad du kjender bedst selv,
Din egen Dom.
Thi ei hulkende Elv,
Ikke susende Skov,
Ikke klagende Fugl i Buur og i Garn
Kjender Kummerens Lov
Som Menneskets Barn.
Din Slægt ene veed
Sorgens hele fortærende Hemmelighed —
Fra din Slægt kom den jo
I Naturen ud,
Og blev dens Brud,
Og tog i dens inderste Lønkammer Bo.
Deraf har vi lært
Vi uskyldige Kilder og Bække smaae,

Som med Risten i Skov og i Enge gaae,
Deraf har vi lært
At nynne saa sært
Med graadkvalt Klang
Den gamle Sang
Om det Jordiskes Nød,
Om den stedse sig gjentagende Død.

Og nu Farvel
Du Menneskebarn!
Jeg skal langt i Kveld,
Har ei mere Tid —
Kun endnu viid:
Kan du løsne Verdens kunstige Garn
Som omsnøre dit Sind,
Kom da til mig!
Da lukker jeg dig
Saa sagtelig
I min Lønbom ind,
Og fortæller til dig
Og til Skovens Dyr
Mine bedste, deiligste Eventyr,
Saa du kan dem forstaae
Og troe derpaa.

Hav Tak, du lille, du kjære Bæk,
Med dit klare, perlende Sølvervand!
Ja, skynd dig kun væk
Saa fort du kan

Over Steen og Stok
Mellem sagte viftende Bregners Flok,
Under Orekrat,
I de dunkle Graners kjølende Nat —
Du skal dog ei slippe at høre min Tak
For hvad du har sagt.
See, nu har jeg lagt
Mig til Hvile ned
Paa din grønne Bred —
Og vil lade din sagte mumlende Snak,
Snart vred, snart øm,
Og din Latterstrøm,
Og din hulkende Graad
Saa taarevaad,
Dysse mig i en Slummer ind
Saa sød og lind,
Til der kommer en Drøm og gjør mig fri
Som min Phantasi,
Og tryller mig ind i dit Eventyr
Med Blomster og Luft og Skovens Dyr —
Jeg kan Alt forstaae,
Thi jeg har alt længe troet derpaa.

Vinterklarhed.

Blidt over Land og Sø er lagt
Det hvide Vinterklæde,
Der glimter med Demanters Pragt
Hvor Solen er tilstede.
Sneemarken eier ingen Duft,
Men over den staaer Himlens Luft
I klar og stille Glæde.

Den nøgne Birk bær Sølverblad
Og Blomst af Is-Chrystaller,
Kun Naaleskovens dunkle Rad
Har eviggrønne Haller.
Bag dem de fjerne Bjerge staae,
Og deres lyse, lette Blaa
En Foraarsdrøm gjenkalder.

Alt er saa klart, Alt er saa tyst,
Der er ei Fnug, som bæver —
Selv ikke Bølgens bundne Bryst
Sig under Isen hæver.

Paa Jorden hviler Dødens Fred,
Men høit i Luft, mod Evighed
En Rosensky let svæver.

O, er det ei den samme Ro
Som om den Gamle hviler,
Naar han med klar og stille Tro
I Livets Vinter smiler?
Som Sneen er hans Haar saa hvidt,
Som Luften er hans Øie blidt,
Hans Sjæl med Skyen iler.

Solnedgang.

Nu daler Solen sagte ned
Bag Aasens fjerne Skove
Og sender guldrød Aftenfred
Uldover Eng og Vove.
En sød, veemodig Hvisken gaaer
Igjennem Birkens Blade
Om Nattens Mulm, som forestaaer
Og vil sin Favn oplade.

Hvor Dagens Afskedstaare mild
Paa Blomst og Straa nu falder!
Konvolvlens Kalk sig lukker til,
Endt er dens Livsensalder.
Nu tie alle Fugle smaae,
Og Dalen stille grunder
Ved hvad der nu skal følge paa
Naar Sol gaaer ganske under.

Frygt ei min Sjæl, sænk dig kuns ned
I Nattens Dyb med Solen —

Derfra opvælder Kjærlighed
Som Duft fra Natviolen.
Hvor Lysets Kilde gaaer forud
Did kan du trøstig følge,
Og lade Nattens bløde Skrud
Din hede Længsel dølge.

Den stolte Dag har ei en Lyst
Saa sød som den, at hælde
Sit Hoved til Naturens Bryst
Naar Skyggerne fremvælde.
Da synker Fred paa Livets Strøm
Og Balsom over Kummer,
Da hviler Morgnen som en Drøm
I Nattens milde Slummer.

En skyfuld Himmel.

Fra min Hyttes Vindue kan jeg fange
Himmelbuens Halvdeel med mit Blik,
Sidder derfor der vel mange Gange
Tabt i det Uendeliges Drik.

I den lysblaa Straaleflød da iler
Jordens Sorg paa lette Vinger hen,
Og min Sjæl i Himlens Klarhed smiler
Som det grønne Landskab under den.

Ak, men oftest tunge Skyer trække
Op bag Aasen, truende, som nu
Snart det hele lyse Rum at dække
Med et Laag af Mørke og af Gru.

Disse dunkle Masser, hvor de stige,
Hvor de brede sig med hvert Sekund!
Egnen mørkner, men kan ei udsige
Al sin Frygt, og bæver stille kun.

Og mit Blik, som tro med Lyset følger
Fæster sig med Tvivl og Angst nu paa
Denne sidste Plet blandt Skyers Bølger,
Som end tindrer klar og himmelblaa.

Thi mig synes, der er Haab at kjende
Medens denne Aabning holder ud,
Derigjennem kan jeg Tanken sende
Frit endnu til Lyset og til Gud.

Men den bliver mindre, stedse mindre —
Denne sidste Plet — nu er den lukt —
Lukt som Himlen vorder og mit Indre,
Mørkt som Egnen, nu da Sol er slukt.

Dog, før Sindet synker dybest under,
Vaagner der en Stemme i mit Bryst
Sagte talende om Troens Under,
Der seer Klarhed midt i Mulmets Dyst.

Sagte trøstende: Lad Skyer hænge
Paa din Himmel, tyngende og graae —
Engang skal din Sjæl dem gjennemtrænge,
Bag dem smiler Evigheden blaa.

Den sildige Rose.

Du yndige Rose, hvi blomstrer du nu?
Tænker du, det endnu er Sommer?
Føler du da ei, at med Mørke og Gru
Høsten, den Vældige, kommer?

Jeg veed vel det er ei den rigtige Tid —
For seent har jeg udfoldet mit Bæger,
Men endnu smiler Solen dog varmende, blid
Og Dugdraaben endnu mig kvæger.

Det nytter dig lidet, du aabner med Duft
De blegrøde, fine Hjerteblade —
Naar Døden alt aander i høstlige Luft
Og alle Fugle Lunden forlade.

Just derfor maa jeg dvæle, just derfor jeg maa
Sødt dufte her paa høstlige Grene:
Naar alle muntre Fugle af Lunden vil gaae
Kan jeg dog ei lade den ene.

Men ved du da og, du Rose saa spæd,
At Høstkulden dræber i Lunden?
Jeg tager dig før til min Elskede med —
Hos hende er Sommeren bunden.

Ak, eier hun Somren, da er hun jo rig
Og tusinde Blomster hende hylde —
Men Alfen i Lunden den eier kun mig
Igjen af al Sommerens Fylde.

Thi lad mig kun sidde paa eensomme Kvist
Og dufte og drømme om Sommer,
Til Blad efter Blad jeg affalder tilsidst
Og Døden med Høstkulden kommer.

Sabbathstilhed.

Sabbathstilhed!
Kunde jeg din rene, klare
Himmelsmildhed
Kun bevare,
Naar den falder sødt og sagte
Paa mit plagte,
Arme Hjerte
Lig en Sommerregn, der drysser
Paa den tørre Jord og kysser
Bort den lange Hedes Smerte.

Sabbathsstilhed!
Din er ikke Dvalens døde
Tunge Stilhed —
Ei den øde
Tomhed paa forladte Steder —
Nei, du glæder
Mig med Livet,
Ved din Aande Sjælen bæver
Som et Foraarsblad, og hæver
Sig til Ham, som Alt har givet.

Sabbathstilhed!
Har du ret opfyldt mit Hjerte
Med din Mildhed,
Kan ei Smerte,
Kan ei Verdens Larm og Vildhed
Mere tage
Mig tilbage,
Meer forstyrre Himmelsfreden —
Aldrig meer, thi Evigheden
Er dit Udspring, Sabbathstilhed!

Kors og Rose.

Der gaaer igjennem Livet en fælsom Dobbeltklang
Af Smerte og af Glæde, af Dods- og Jubelsang,
Der sattes om vor Pande en dobbelt Livnetskrands
Af Torne og af Blomster, af Mørke og af Glands.

Det er den gamle Deling, det er den gamle Strid
Som Mennesket har næret alt fra sin første Tid:
Er han til Kummer baaren? er han til Glæde fød?
Hvad kommer i ham til Seier, Liv eller Død? —

Det store Spørgsmaal troed de have løst engang
Paa Hellas's klare Bjerge, ved Livets fulde Klang.
Til Livsmaal havde de hævet Skjønheds ydre Form
Og dækket til med Roser den nagende Orm.

Men skjøndt de stod som Guder i Sydens gyldne Dag,
Og satte Glædens Tegn selv paa Dødens Sarkophag —
Følte de dog det Dunkle at ligge nær paa Luur,
Og deres Tanker standsed ved Skjæbnens haarde Muur.

Hvad der bag er af Naade, var ikke til for dem —
Men deres Roser visned, og Døden vælded frem
Over den gamle Verden, saa Glædens Slægt svandt hen,
Og kun dens skjønne Stene som Minder stod igjen.

I Mulm laae Verdensriget. Da dæmred det i Øst:
Fra Morgenland udgik der en stille Varselsrøst —
Snart paa den dunkle Himmel stod Korsets blodige Tegn,
Og Taarer over Jorden faldt som en frugtbar Regn.

I Smerten blev nu Vellyst, Nektar i Dødens Drik,
Fra Jordelivet vendtes de Christnes Seerblik.
I hine evige Rum, hvor kun Tomhed hersked før,
Saae de sit Hjem nu straale bag Gravens tynde Slør.

Men for at naae til dette, fornægted de Kjød og Blod,
Omklamred himmelvendte kun Korsets nøgne Fod —
Udrev sit eget Hjerte, traadte hver Livsblomst ned
Og Jordens skjønne Have blev dem et Martersted.

Saa var ei den rette Forsoning. De Bedste følte det,
Et Skrig lød fra Naturen om Fyldest, om Ret —
Men hvordan vel forene Jordens og Himlens Lyst?
Hvorledes vinde dem lægge, i samme Lovnetsdyst?

De Vise bygged Systemer og tænkte i en Ring —
De Skriftkloge fortolked, og løste Ingenting
Men hvad de Vise og Lærde søgte i formløs Dunst —
Det fandt i barnlig Enfold den christelige Kunst.

See en af disse Skove, som den har ladet groe
Af Stene til et Tempel, hvori Herren kan boe!
Træd ind under dets Hvælving, saa dunkel og saa klar —
Da vil hiin høie Forening vorde Dig aabenbar.

Der er den strenge Korsform til Grund bleven lagt
Og gaaer igjennem det Hele med uendelig Magt:
Der findes ei Steen i Grunden, ei mindste Spiir paa Tag
Som ikke vidner og minder om Lidelsens tunge Dag.

Men denne Korsets Bygning er ikke Dødens Aag,
Den tynger ei paa dit Hjerte med et Liigkistelaag:
Thi paa dens brede Grundvold løfter sig høit og let
De ranke Pillers og Buers krydsende Straalenet.

De give din Tanke Vinger, høve din Sjæl paa dem
Ad Taarnets Skyspids op mod det himmelske Hjem —
Og lade den tage med sig, paa denne høie Flugt,
Det Bedste, Jordlivet eier af Lifligt og Smukt.

Thi see! ovad Korsets Fod, over Buer, Piller og Chor
Slynger sig frem og vorer en mylrende Blomsterflor!
Der findes ei Kant i Muren, ei mindste Spiir paa Tag,
Som ikke blomstrer og vidner om Gladens Foraarsdag.

Og see, ind fra Gavlens Vindue, i Skibets dunkle Skjød,
Lyser en underfuld Rose med evig Aftenglød!
Varmt falder dens røde Skjær benad Korsbuers lange Rad,
Og Gravkapellerne dæmre derved i et Rosenbad.

Og i dette milde Lys, over Templets Høialtar,
Svæver Guds Jomfru-Moder, det Skjønneste Kunsten har:
Sin Søn, Korsdrageren, rækker hun salig ud mod Dig
Som et deiligt, smilende Barn, og ei som et blodigt Liig.

Knæl ned da for dette Altar, paa Korsets haarde Grund!
Tag Livets og Dødens Lære af Himmelbarnets Mund,
Mens Steuen blomstrer omkring Dig, Mulmet har Rosen-
glands —
Og Harmonier svæve under Hvælvingens Krands.

Da vil Du føle Ordet, som ei kan siges ud:
Den mystiske Forening imellem Jord og Gud —
Da vil Du kunne vandre opreist i Livets Dyst
Med Roser om din Pande, med Korset paa dit Bryst.

Ave Maria.

(Efter et Maleri af Ruben).

I Døgnets Kredsløb er en egen Stund
Til Fred og Andagt klarligen indviet,
Et Øieblik, da Hjertet er befriet
Og Trykket løsner sig fra Sjælens Grund.
Det er, naar Solen daler til sin Blund
Og Arbeidslarmen har i Egnen tiet —
Og Natten smelter mildt med Dagen sammen
Som Virakskyen over Offerflammen.

Hele Naturen hviler da i Bøn:
Fra Himlens Purpurglød, fra Blomstens Krone,
Fra Skovens Taushed gaaer et Suk i Løn
Til Mildheds Væld, som Vreden kan forsone. —
Det følte Fortids Tro, saa dyb og skjøn,
Og løste derfor denne bundne Tone,
Og gav den stille Aftenluft at bære
En Klang, en Lovsang til Guds Moders Ære.

Forstummet er hos os den gamle Skik.
Til Kirkens Poesi man her ei trænger
Og Aftenklokken hilser ikke længer
I vore Dale Solens Afstedsblik.
Men langt mod Syd, hvor Folket barnligt hænger
End ved Legenden, det fra Fædre fik,
Hvor Luftens Varme letter Andagts Vinge —
Der høres end Mariasangen klinge.

See, hist i hine fjerne Sydens Egne,
Blandt varme Bjerge blinker der en Sø,
Hvorover Solen, der skal til at segne,
Just har begyndt sit Aftenguld at strø.
Mod Luften mildt sig Kystens Linier tegne
Og midt i Søen, paa en lille Ø,
Med gamle Mure mellem grønne Lunde
Et eensomt Kloster synes blidt at grunde.

En Barke over Bølgespeilet glider
For sagte Aareslag mod Klostret hen.
Det er en Munk, som nu, da Nat indstrider,
Fra fuldendt Dagværk vender hjem igjen.
Sidst stod han trøstende som Præst og Ven
I Hytten, hvor en Moder stille lider —
Og Fader, Datter roe ham nu tilbage
For af hans Mund et sidste Haab at tage.

Den stolte Fader gaaer med Gud i Rette:
Hvi tage Moderen fra hendes Smaae?
Hvi stedse Armods Hjem paa Prøve sætte
Og lade Borgen rig i Lykke staae?
At lægge Sorg til Nød, hvad Lov er dette?
Hos hvilken Helgen er der Hjælp at faae? —
Saa spørger han, og Pigens Taarer trille,
Men Munken smiler blidt og vinker stille.

Han kan, han vil dem Naadens Dør oplade,
Men venter, til han Tegn fra oven faaer.
Og da nu Solen helt bag Aasen gaaer,
Og Aftnen suser gjennem Lundens Blade —
Ave Marias første Klokke slaaer
Og bøver til dem over Søens Flade.
Da korser sig den fromme Klosterbroder
Og siger til dem: Her er Eders Moder!

Hun nærmer sig, den Himmeldronning klare!
Hun bøier sig mod Jorden aftentyst —
Og folder ud sit Guldslør, at bevare,
At samle Alle til sit Moderbryst.
I hendes Arme, som vor Frelser bare,
Er Hvile efter Strid, er salig Lyst —
Giv hende Eders Sorg i Favn at tage,
Og hun vil skjænke Eder Fred tilbage!

Saa skeer det — Aaren glider dem af Hænder,
Naturens Aftenbøn de bede med.
Opreist staaer Faderen — han Trøst alt kjender,
Hans strenge Træk alt faae en Glands af Fred.
Hans unge Datter tillidsfuld opsender
Sit aabne Blik mod Himlens Kjærlighed,
Mens Munken sidder dybt i Bøn neddukket
Og skuer klart sit Inderste oplukket.

Saa svæve de nu let paa stille Vande
Og Rosenskjær er under, over dem —
Mariaklokken lyder fjernt om Strande,
Fra Klosterkirken vælder Sangen frem.
I disse Indtryk deres Sjæle blande
Sig i hinanden, søge Troens Hjem,
Og vente rolig Livet eller Døden
Som dølger sig for dem bag Aftenrøden.

Brudefærden.

(Efter Gude og Tidemand).

Der aander en tindrende Sommerluft
Varmt over Hardangerfjords Vande,
Hvor høit mod Himlen i blaalig Duft
De mægtige Fjelde stande.
Det skinner fra Bræ, det grønnes fra Li,
Sit Helligdagsskrud staaer Egnen klædt i —
Thi see! over grønklare Bølge
Hjemglider et Brudefølge.

Som en Oldtids Kongedatter saa prud,
Med Guldkrone paa og Skarlagen
I Stavnen sidder den prægtige Brud,
Saa fager som Fjorden og Dagen.
Lykkalig Brudgommen svinger sin Hat,
Nu fører han hjem sin dyreste Skat,
Og seer i de Øine milde
Sit Liv som et Bryllupsgilde.

Alt risler det lokkende Tonefald
Af Gangar og Slaat over Voven,
Fra Fjeld til Fjeld ruller Bossens Knald
Og Glædesraab svare fra Skoven.
Med Brudens Terner drives der Skjemt,
Og Kjøgemesteren har ikke glemt
At fylde ustandselig Krusет
Til Ære for Brudehuset.

Saa drage de frem med lysteligt Spil
Hen over den blinkende Flade,
Og Baad efter Baad sig slutter dertil
Med Bryllupsgjæster saa glade.
Det blaaner fra Kløft, det skinner fra Bræ,
Det dufter fra blomstrende Abildtræ —
Ærværdig staaer Kirken paa Tangen
Og signer med Klokkeklangen.

I dette bævende, flygtige Nu,
For Draaben af Aaren er trillet, —
Har Kunsten fæstet med kjærlig Hu
Det hele straalende Billed,
Og løfter det stolt for Verden frem,
At Alle kan kjende vort herlige Hjem
Og vide de Eventyr klare
Som Norges Fjorde bevare.

Mødet i Skoven.

Varmt brænder Sommersolen
Over Mark, over By,
Men i Skoven er der Kjøling
Under Granernes Ly —
Der vandrer let en Jæger
Henad moskladte Grund,
I Kredse om ham søger
Hans trofaste Hund.

Men skjøndt dens Glam opkalder
Ekko fra Kløft og Ur,
Og strømmer op til Flagren
Aarfugl og Tiur —
Forlader dog nu Riflen
Ikke Jægerens Ryg,
Og Fuglen i sin Grantop
For ham sidder tryg.

Selv Haren springer dristig
Iversover hans Vei,
Men Jægeren gaaer fremad
Og ændser den ei.
Skjøndt ellers han med Iver
Paa Sporet gaaer ud,
Og gjemmer i sin Bosse
Sikkert dræbende Skud.

Men nu gaaer han stille
Med sænket Dielaag,
Og lytter til sit Indres
Forførende Spræg,
Og sænker ned sin Sjæl i
Den smerteføde Lyst,
Som risler fra hans Hjerte
Og vil sprænge hans Bryst.

Thi han har lært at kjende
Den Unges sande Liv:
Sin Længsels Legem, Hende
Han ønsker sig til Viv.
Et deiligt Pigebilled
Opfylder hans Hu,
Og holder den med Svæven
Imellem Haab og Gru.

Han veed ei, har han vundet
Den Elskedes Sind?
Det tykkes ham ustadigt
Som Bølger for Vind —
Hun tryller ham til sig,
Hun støder ham med Fod —
Alt som hun verler Lune
I Skjønhedsovermod.

Idag just har hun drevet
Ham fra sig, hvor hun boer,
Med legende Kulde,
Med drillende Ord.
Fra hende er han styrtet,
Et Fortvivlelsens Rov,
Ud at kjøle sin Harme
I den ensomme Skov.

Der vil han hendes Billed
Udrive af sin Barm,
Og døve sine Kvaler
I Jagtens vilde Larm —
Men neppe er han ene,
Før det sidste Blik hun gav
Med Sølvglands bøver over
Hans Sjæls oprørte Hav.

Al den Anger, den Ombed
Hun deri havde lagt,
Daler til hans Kummer
Med formildende Magt.
Han glemmer al sin Vrede,
Han glemmer Jagt og Larm
Og bliver blød om Hjertet,
Bævende, elskovsvarm.

Og derfor gaaer han stille
Med sænket Øielaag,
Og lytter til sit Indres
Forførende Sprog,
Og bader sin Sjæl i
Den smerteføde Lyst,
Som risler fra hans Hjerte
Og vil sprænge hans Bryst.

Hans Drømme blive baarne
Af den friske Skovnatur,
Fjernt til hans Længsel svarer
Skovensomhedens Luur.
Fra Granernes Susen
Det hvisker til ham ned:
Gaae længer, endnu længer,
Saa finder Du Fred!

Og han vandrer, vandrer fremad
I Skovens grønne Nat,
Over Mosegrund og Bakke,
Gjennem Bregner og Krat —
Til det lysner mellem Granernes
Stammer med Et
Og han staaer ved en solbar,
Vidunderlig Plet.

Det er et sagte skraanende
Yndefuldt Sted,
Af Skovens Rand omhegnet
Og viet til Fred.
Dets bløde Grønsværsteppe
Af Dug glimrer vaadt —
Af Mennesker end aldrig
Det synes betraadt.

Men over det hvidner
Som en Alfehærs Spor,
Af Lilliekonvaller
En uendelig Flor —
De Smaaklokker bæve
I den solgyldne Luft,
Og fylde den med deres
Sødt krydrede Duft.

Den kommer som en Hilsen
Fra Kjærligheds Vaar
Jægeren imøde,
Da han paa Tærsklen staaer
Til dette Skov-Lønkammer,
Det skjulte Glimrested,
Hvor Huldrefolk og Alfer
Kunne dvæle i Fred.

I Aabningen standser
Han underlig berørt
Og lytter, som havde han
Luftstemmer hørt —
Og nænner ei at træde
Paa Blomster og Straa,
Men bøier dem tilside
For Fodrum at faae.

Han synker tilhvile
Paa en mosbeklædt Steen,
For ikke at forvolde
De Blomster nogen Meen.
Selv hans Hund lægger stille
Sit Hoved paa hans Knæ,
Mens han sidder der, lænet
Mod Stammen af et Træ.

Og Insekternes Summen
I den sommerhede Luft,
Og Bjergbækkens Risten
Og Konvallernes Duft —
Alt forener sig at vugge
Hans elskovssyge Sind,
Og dysse det sagte
I en Slummerverden ind.

Og i denne oplades
Hans indre Drømmeblik,
Saa han seer, nei han føler
Naturlivets Skik —
Seer de lyshvide Alfer
At stige op og ned
I Solstraalernes Glittren
Om det fredede Sted.

Han seer dem at dukke
I Blomsternes Kalk,
At hvidne gjennem Luften
Som pilende Falk —
At sprede sig i Skoven,
At samles igjen,
Og føre let en Dands over
Græsvolden hen.

Og midt i den klare,
Den lette Alfehær
Seer han Huldren at svæve
Som en Lystaage skjær.
Hendes Form han ei skjælner
Før hun vil ham naae —
Da tager hun Dens Ligbed
Han mest tænker paa.

Det er hans Elsktes Billed —
Hendes rige, lyse Haar,
Hendes dunkelblaa Die
Saa friskt som en Vaar —
Men hævet nu, forklaret
Af overjordisk Glands,
Og sælsomt, fremmed tryllende
Et Menneskes Sands.

Det tykkes ham, hun træder
Nær til hans Hvilested —
Han bæver, men formaaer ei
At røre sig derved.
Nu vender hun sig mod ham —
Af Ord han hører Lyd,
Hvorved hans Nerver sittre
Mellem Gysen og Fryd:

Fordi Du ei har tvivlet
Paa Skovens Eventyr,
Fordi dit Bly har skaanet
Mine frygtsomme Dyr —
Fordi Du fromt har ladet
Mine Blomster med Fred,
Og bøiet dem tilside
For dit varsomme Fjed —

Fordi dit Hjerte eier
Saa rig en Kjærlighed,
At den fyldes og næres
Selv af det, hvorfor den leed —
Fordi dens Kilde springer
I mine Skoves Fred,
Fordi om Trøst Du vendte
Dig til min Ensomhed —

Derfor har jeg og vendt nu
Til Dig den Elsktes Sind
Og lukket helt dit Billed
I hendes Tanker ind;
Sine Lyner maa hun angre,
Sin Stolthed bøie saa,
At i vilden Skov hun vandrer
Kun for dit Spor at naae.

Mine Alfer har jeg udsendt
At lede hendes Fjed,
Saa hun aner, saa hun finder
Dette hemmelige Sted.
Nu komme I her til Mode,
Da er min Hjælp fuldbragt —
Da giver jeg Eders Skjæbne
I Elskovs egen Magt.

Men før jeg for dit Die
I Luft svinder hen,
Vil jeg fæste Dig mit Minde,
Du fagre Ungersvend!
Med min Læbe jeg berører
Din Pande saa klar —
Da glemmer Du aldrig
At Du hos Huldren var!

Og han synes, hun hælder
Sig over ham om,
Og der jager til hans Hjerte
En Forvildelsens Strøm.
Nu boier hun sig mere —
Nu rører hun ham jo —
Da brister Tryllebaandet
Og han vaagner saa fro.

Han stryger sig om Panden,
Han drager Aanden let
Og seer sig om med Undren
Paa den lysegrønne Plet.
Var det en Drøm han havde,
Fuld af Salighed og Gru? —
Var Huldren — Ha! der staaer hun,
Der staaer hun jo endnu!

Endnu hans Elskes Billed?
Nei, hende selv det er!
En Bjergmøes Kind har ikke
Saa varmt et Rosenskjær.
Hun skjælver — hun vil flygte,
Rødmende som Blod —
Men Skamfuldhed og Elskov
Rodfæste hendes Fod.

Nu Hun staaer tryllebunden
For Hans kjække Blik,
Og længe, længe nyder
Han Bestuelsens Drik.
Saa styrter han ned for hende
Og kysser hendes Haand,
Hendes Knæ, ja selv Sømmen
Af hendes Klædebon.

Og hun støder ham ei bort meer;
Men læner kun blødt
Sit Hoved til hans Skulder
Og græder saa sødt.
Thi Kjærligheds Vished
Nu fylder dem reen,
Og deres Sjæle flyde
Sammen til een.

Dertil de Blomster dufte
Og Maaltrosten slaaer,
Og en Hvisken som af Alfer
Gjennem Bladene gaaer,
Men dybt i de fjerne Lier
Svæver en sagte Klang,
Som Huldrens eensomt-blide
Veemodige Sang.

Til min Hustru.

(Med en Samling af Christian Winthers Digte).

I disse mange Bøger Du finder kun eet Ord,
Men udtalt paa de tusinde Maader —
Og aldrig bliver udtømt den Magt, som deri boer,
Thi Ordet bærer alle Livets Gaader.

Du kjender det, min Elskte! dets Kraft vel Du veed,
Thi Kjærlighed har ogsaa rørt dit Hjerte —
Dog, det veed jeg vist, kun med sin salige Fred
Og ei med sin forvildende Smerte.

Den skal Du kun kjende af Sang og af Digt —
Og kun for Andres Sorg skal Du græde.
Men Kjærlighedens Vælde er ikke mindre rigt
Fordi det rinder hen i stille Glæde.

Jeg føler idetmindste, at Alt hvad her er sagt
Af Elskovs egen Skjald, i mange Bøger,
Ei strækker til at tolke den stille Ømheds Magt
Hvormed mit Hjerte dit altid søger.

De norske Studenter til Ole Bull.

(10de December 1848).

En Sangfugl flyver i Verden om
Og kvidrer høit til Norges Hæder —
Fra Huldreskoven, hvorfra han kom
Han Fjeldets Tryllevise kvæder.
Og Syden bæver ved den Kval og Lyst,
Som kan udstrømme fra et nordisk Bryst —
Fjerneste Vest
Hylder den Gjæst
Og ved hans Afskedstone græder.

Men alt imellem saa maa han hjem
At dvæle lidt i Granelunden,
At høre Vældet, der risler frem
Med Hjerteklang fra Fædregrunden.
Til Gjengjæld triller han en Sang saa blød
Om Sydens Lidenskab og Sydens Glød,
Og Vintrens Luft
Fyldes med Duft
Fra Sommer i hans Tone bunden.

Nu eie vi ham en saadan Stund
For kort til Fryd, for glad til Klage —
Al Norges Ungdom vil med vor Mund
Sin elskte Sanger her modtage.
Den Unges Hilsen har en hellig Magt,
I den er Kjærlighed og Fremtid lagt —
O, kunde den
Hid hjem igjen
End ofte kalde ham tilbage!

Syttende Mai 1848.

Den unge Vaar har os atter bragt
Vor norske Maidags store Minde,
Med dobbelt Styrke har Landet lagt
Sit Liv paa lune Foraarsvinde.
Da springer Blad og Blomst i Skoven ud,
Da svulmer Folkets Bryst ved Friheds Bud,
Da slaaer vort Blod
For det Klenod,
Som vore Fædre kunde finde.

Og dennegang brænder Hjertets Ild
For Dagens Værk med tifold Vælde,
Thi medens ude gaaer Stormens Spil
Og bringer Stater til at hælde,
Thi medens ude store Folkeslag
Igjennem Kamp og Blod maa søge Dag —
Længst her i Nord
Friheden boer
I Borg, som ingen Storm kan fælde.

Lad os da Brødre, med enigt Sind,
Staae Bryst ved Bryst paa Borgens Volde —
Og lade Lyset i Hallen ind,
Men fange Spyd paa vore Skjolde!
Vil Mørkets Gjæring bruse til vor Fod,
Vi møde Bølgerne med roligt Mod:
Thi Norges Fjeld
Er et Kastel
Som vel Belejring kan udholde.

Leopold Lovenskjold.

(Juni 1848).

Hans Død var skjøn, den skjønneste som Skjalde
Har drømt endnu for nogen ædel Mand:
Med Ungdomsmod paa Ærens Mark at falde
I hellig Kamp for Ret, for Fædreland.

For Fædreland? — Ja vel, for hele Norden,
For Fremtids Haab, for Fædres Arv han faldt —
Fra Norge er han første Offer vorden,
Hans Hjerteblod har nu beseglet Alt.

Han havde Ret til denne første Ære,
Han havde Krav paa denne stolte Død,
Han, første Normand i de Danskes Hære
Da Voldsmænd over Nordens Grændse bred.

Nu hviler han med Seiersſmiil om Læben
I Fiendens Midte, ei i Fiendens Magt —
Og ſom et Pant paa Maalet for vor Stræben
I den omſtridte Jordbund er han lagt.

Der ſlutter nordiſk Grund end om hans Lemmer,
Der ſlumrer han endnu i Moders Favn,
Og Norge føler derfra Blodets Stemmer
At gaae til Fjeldets Hjerte med hans Navn.

Og derfor ſender det en Duft af Graner
Paa Sommervinde til ham over Hav,
Og derfor flyve nu de norſke Faner
At hævne ham, og at befrie hans Grav!

Grevinde Karen Wedel-Jarlsberg.

De vandre bort i Fred, En efter Anden
De høie Skikkelser fra Norges Vaar —
De vandre bort med Mindets Glands om Panden,
Mens mørk, urolig, midt i Verdensbranden
Den yngre Slægt med Savn tilbage staaer.

En Kvinde er det dennegang, der træder
Af Kredsen ud, som Landets Daab omstod —
En Kvinde, for hvem hele Landet græder,
Som til sin Ynde føied Mandens Hæder
Og aldrig dog sin Kvindevei forlod.

Høit var hun stillet paa vort Samfunds Tinde
I Glands og Magt, udsat for Alles Blik,
Og dog hun kunde Alles Hjerter vinde —
Ja selv Misundelsen ei kunde finde
I hendes Navn et Maal for sine Stik.

Ved Jarlens, ved sin Ægteherres Side
Gik hun i Kampens Tid med sikkert Fjed,
Og styrked ham i mangen bitter Kvide
Og baned Veien ham med Lader blide,
Og vandt ham Folket ved sin Kjærlighed.

Og da nu sluttet var den store Scene
Og bleg hun stod ved hans, ved Datters Grav —
Da leved hun vel stille, men ei ene:
Thi Alt, hvad Haand og Hjerte kan forlene
Til Armods Trøst, hun vidt omkring sig gav.

Der er et Sted, et velkjendt Herresæde
Ved Søen lagt, i dunkle Skoves Skjød —
Der aabned hun saa tit sin Hal for Glæde,
Der var en Havn for dem, som maatte græde —
Der har hun levet, og der er hun død.

Nu kan hun ei sit Bogstad meer beskytte —
Mørk sidder Sorgen i dets gyldne Hal,
Den syge Fattigmand i nære Hytte
Forgjæves til de kjendte Trin maa lytte —
Hans ædle Frue meer ei komme skal.

Forgjæves smykke sig nu Parkens Gange
Med Sommergrønt og tusind Blomsters Pragt,

For hende lyder ei dens Fuglesange —
Men gjennem Skoven suser der en bange,
En stille Hvisken om hvor hun er lagt.

Hun er ei her, men ofte vil hun svæve
Over sin Lund, og lytte til dens Savn —
Og vel saamange som dens Blade bæve,
Vil da Velsignelser sig sagte hæve
Mod Himlen op med hendes elskte Navn.

Ingebrigt Moe.

Den Gubbe vi nu sænke ville
Til Hvile her i Gravens Favn,
Har vandret fast, har vandret stille
Sin Hædersgang mod sidste Havn.
Hans Haar blev hvidt, hans Fod blev tung
Hans Sjæl dog altid lige ung.

Han var en nordisk Odelsbonde
Ret af den gamle, gjæve Art:
Af Hjerte mild, haard mod det Onde
Med Villien stærk, med Blikket klart,
Med vise Raad i Hjemmets Ring —
Med djærve Ord paa Folkething.

Saa stod han her i disse Dale
Stolt som en Oldtids Eg igjen —
De Unge lytted til hans Tale,
Af Høi og Lav han kaldtes Ven.

Det spurgtes hvor han gik og kom —
Nu er hans Plads i Bygden tom.

Fald blødt, slut kjærligt om hans Lemmer
Du Fædrejord, af Minder fuld!
Bevar hans Navn, som tro du gjemmer
Det Frø, der spirer af din Muld —
Da vil en Mindets Rosenflor
Snart dække Dødens mørke Spor.

Og I, som stod ham nær i Livet,
Som hviled ved hans Faderbryst —
O, tag den Arv, som han har givet:
Hans Magt at tvinge Smerten tyst —
Da kan I lytte klart i Fred
Til Trøsten fra hans Salighed.

Oehlenschlægers Død.

(Cantate ved det norske Studentersamfunds Mindefest).

I.

Dybt sukker Norden i sin Vinterdvale
Ved Sørgebudets tunge Alvorstale:
Nu er han død!
Han, Sangergubben, der saa ungdomsrød
Og aldersklar gik hist i Danmarks Dale,
Han, i hvis Harpe Norden sammenlød,
Han, som selv Tiden syntes have sparet
Os til et Frelsens Vidne i vor Nød,
Som Haabet i Erindringen bevaret —
Han og er nu henfaret! —

II.

Han havde Norge kjær,
Og han var elsket mellem vore Fjelde

Med sønlig Vælde
Fordi hans Aand, hans Sang var hjemme her.
Husk Dig tilbage
Kun til din Barndoms Dage,
Om ei hans Sang, paa Moders Skjød,
For dine første Tanker lød?
Om ei han fra Aladdins Underhave
Dig bragte mangen deilig Gave
Og mangen Frugt, saa gyldenrød?
Og da Du fremad skred
Mod Ungdomskraftens Dage,
Hans Billeder, hans Toner fulgte med
Og bleve fuldere for hvert dit Fjed,
Og gjød Begeistring i dit Ungdomsmod,
Og gav Dig dine Fædres Arv tilbage.
Hans Kvad oplod
Først ret for Dig hint Sagnets dunkle Rige,
Hvor Nordens Guder og dets Helte stige
I klare Omrids, som Udødelige
Op over Jætters Blod.
Snart Du forstod
At det er ham, som har i Mulden fundet
Oldtidens Guldhorn med den sære Skrift,
Har tolket den ved mægtig Sangbedrift,
Og derved vundet
Den dybe Hjerteklang fra Nordens Bryst,
Som drager Folk til Folk, og Kyst til Kyst,
Som Broderstammers blinde Dyst
For stedse har til Enhed sammenbundet.

III.

Hævet over Dagnets Strid
Sang han rolig, høi og blid
I de Tider lange.
Aandens Seier, Hjertets Magt
Var mod Tvivl for Dagen lagt
I hans Liv, hans Sange.

Hædret, lykkelig som Faae
Kunde han med Harpen gaae
Til hans Aften skumred.
Paa sin Barndoms Kirkegaard
Er han nu til evig Vaar
Blidelig indslumret.

For hans skjønne Jordegang,
For hans Lykke, for hans Sang
Herre, vi Dig love!
Dig det er, som til vor Lyst
Vækker Kvad i Skjaldens Bryst,
Fuglesang i Skove!

IV.

Thi vil vi ei klage ved Skjaldkongens Grav,
Ei frygte for Natten, den dunkle:

See! hist over Fremtids urolige Hav
Hans Minde i Stjerneglands funkle.

Hans Hoikvad skal tone i Dale, paa Fjeld,
Ustandset, til Genklang i Norden —
Og aldrig skal tommes det rindende Væld
Han vakte af Fædrenejorden.

Og aldrig skal glemmes hans elskede Navn
Saalænge vort Norden har Tunge —
Hvis ei, ville Skovene hviske vort Savn,
Og Fossen hans Drapa vil sjunge!

Kongedatterens Brudefart,

et Digt

i

tolv Romanzer.

Kong Hakon bortlover sin Datter.

Kong Hakon hiin Gamle sad i Tunsberg en Vaar,
Han havde styret Norge i fyrgetyve Aar —
Og aldrig dette Rige var fuldere ved Magt:
Fra Island og til Suderøe var Alt ham underlagt.

Rigt blomstred Land og Folk i den gamle Eegs Ly,
Til fjerneste Syden udbredt var hans Ry —
Men midt i al sin Vælde han bar dog Sorgens Arv,
Nys Skjæbnens Hug ham rammed til inderste Marv.

Kong Hakon hiin Unge i Tunsberg laae Liig,
For Landets Haab da sørged baade Fattig og Rig;
Men Ingen kjendte Smerten i den gamle Faders Bryst —
Med tilhyllet Hoved han sad ved Baaren tyst.

Og tauſt var det i Hallen, tauſt i den hele Borg,
Ei mindſte Lyd der vilde forſtyrre Kongens Sorg —
Som ſtive Jerngeſtalter ſtod Kjæmperne paa Vagt,
Selv Kvinden havde ſin Hulken tilbagetrængt med Magt.

I trende Nætter ruged den Stilhed over Tag —
Da reiſte den gamle Herre ſig paa den tredie Dag,
Slog Kappen fra ſit Aaſyn, viſte de blege Træk
Hvor Villien havde ſeiret ſelv over Dødens Skræk.

Op mine Mænd! til Arbeid! nu Livstimen ſlog,
Nu ſkal den Døde hvile! Hvad Herren gav, han tog —
Ved daadløs Grublen ſtilles ei Savnets hede Tørſt —
Hakon har flere Børn, og blandt dem er Norge førſt.

Dets Hæder maa han fremme, hvad der end times ham,
Om end han af Hjorden maa give det yngſte, kjæreſte Lam —
Før Spaniens Udſendte for mig! de vente alt længſt paa Svar,
Vil jeg give det mens jeg lever, maa jeg nu være ſnar.

Da blev der et Gny i Gaarden, høit Stemmer og Vaaben klang,
De Hirdmænd ſig forſamled, de Skutilſvende ſprang,
I Høiſædet ſatte ſig Kongen, hos ham hans Dronning hen —
Saa førtes ind i Hallen de udlændiſke Mænd.

Det var saa stolt en Skare, i fremmed Ridderdragt,
Mørkladne af Haar og Ansigt, med Guld og Fjedres Pragt —
Foran dem Sir Ferant, deres gamle Høvding gik,
Han bøied sig for Kongen med let og ædel Skik.

Alfons, Castiliens Konge — saa talte den stolte Mand —
Lader ved mig Dig hilse, Du Konge for Nordens Land!
Svar ønsker jeg paa hans Ønske, at knytte et Slægtskabs Baand
Imellem Syd og Nord ved din yngste Datters Haand.

Var selv han ei alt formælet, han tog den gjerne for sig,
Men han har fire Brødre, hver ung og mægtig og rig —
For En af dem han beiler, og er det hans Begjær
At Bruden følger tilbage med os til Bryllupsfærd.

Gjenmæled Kong Hakon: Det Tilbud synes mig godt,
Norge til Gavn og Ære, dog vil jeg ei domme blot.
I Kirkens værdige Fædre! I Rigets ypperste Mænd!
Raader mig nu Alle, skal jeg sende min Datter hen?

De Høvdinger og Klerker raadsloge en føie Stund —
Saa opstod Thorlaug Bøse, og aabned for dem sin Mund:
Det ville vi sige Dig, Konge, at aldrig bedre Kaar
Du finder for din Datter, den yndige Rosenvaar.

Og sende vi saadan Gave til Sydens skjønne Land,
Al Hæder og rigen Gjengjæld vi derfor vente kan;
Udstyr da din Datter, Konge! vi Alle hjælpe dertil,
Jeg selv tilbyder mit Følge, om ellers Du saa vil.

Kongen takked dem Alle, og gav Sir Ferant Besked,
Men hans Dronning fældte Taarer, og bad saa sagte derved:
Betænk Dig end, o Herre, før Du sender vort Barn af Land
Paa vilden Hav, og til Steder, som Ingen kjende kan!

Nys maatte vi see vor Ældste synke i Gravens Skjød —
Skal ogsaa nu vor Yngste vorde for os som død?
Vi veed jo ei af Spanien, veed ei engang Dens Navn
Som bliver hendes Herre, om hun naaer hiin fremmede Havn.

Margretha, mumlede Kongen, lad Ingen høre dit Ord,
Du talte ei som det egner en Dronning her i Nord —
Vor Datter tager det bedre, jeg har prøvet hendes Hu,
Hun lyder Skjæbnens Villie. Stille, hun kommer nu.

Og see, af Broderen fremledt, af Fruer og Møer fulgt
Indtraadte Jomfru Kristina. Hun havde sin Bøven dulgt.
Hun var saa ung og saa fager, hun var saa lys og skjær
At Hallen syntes at fyldes deraf med et Rosenskjær.

Da reiste sig Kong Hakon, og tog hendes Haand i sin —
Hans haarde Næve dirred, da han rørte den Haand saa fiin —
Men fast han bar sin Smerte, og førte hende hen
Hvor Sir Ferant stod foran de udlændiske Mænd.

Til Alfons, Castiliens Konge, I bringe dette Svar:
Det er min egen Datter, det kjæreste jeg har —
I føre hende til Spanien, dog giver jeg Følge med
Af norske Mænd og Fruer, at vogte hendes Fjed.

Og mærk: med disses Bistand hun selv udvælge kan
Den iblandt Kongens Brødre, hun ønsker sig til Mand.
Saa er hendes Faders Villie. — Snart kan I drage afsted,
Kristi give Eder Lykke, og os i Savnet Fred!

Saa talte den gamle Konge. Men Spanieren knælte ned
Og hylded sin Herskerinde, saa gjorde hans Følge med —
Silke og gyldne Smykker de brødte for hendes Fod,
Men paa hendes Finger sattes det dyreste Klenod.

Med denne Ring jeg fæster Dig til Castiliens Brud —
Du deilige Kongedatter, saa brød den Gamle ud:
Den har en sjelden Evne, siges der i vort Land,
At stifte Lykke og Tro mellem Kvinde og Mand.

Giv den til din Brudgom, naar Du kommer til vor Egn —
En af min Konges Brødre Du vælge med dette Tegn.
Paa Roser skal Du vandre ved Spaniens Skjønhedshof,
Sang skal være din Tale, Lykke dit Klædningsstof!

I Hallen lød nu Jubel og mange Stemmers Larm,
Kristina græd stille ved sin høie Moders Barm.
Men over alle Stemmer, som Stormene i Høst,
Kaldte Kong Hakons dybe og mægtige Røst:

Bisp Peder! Thorlaug Bose! Bror Simon, Ledin Lepp!
Omgjorder Eders Lænder, tag Eders Vandringskjep!
Med hundred Mænd I følge den kongelige Brud —
Kom nu med mig til Stranden, at see en Snekke ud.

Den største vil vi vælge, den skjønneste jeg har —
Den skal jo bære vor Hæder langt over Havet klar!
Med Sølv og Guld jeg den fylder, med Hermelin og Maar —
Rigere Kongedatter af Norge aldrig gaaer!

Afskeden.

En Foraarsaften fra Norges Kyst
Gled nu den prægtige Drage,
Vuggedes stolt paa Havets Bryst
Sagtelig frem og tilbage.

Rælingens lange Skjolderad
Lued i Aftenglandsen,
Sælsomt tindred hvert gyldent Blad
Paa Halsen og Drageſvandsen.

For sagte Vindpust blaffede hen
Seil af baldyret Skarlagen —
Alle de trofaste Følgemænd
Vaaged i Bugen af Dragen.

Men paa det høie Agterdæk
Sad med Fruer og Møer
Jomfru Kristina, og stirrede væk
Paa Kystens Klipper og Øer.

Hun drog et Suk for hver Favn af Vand,
For hver en glidende Bølge
Der lagde sig mellem hende og Land —
Hun kunde sin Sorg ei dølge.

Hun følte hvor hendes hele Sjæl
Ved disse Skjær vilde klæbe —
Da løste sig et sagte Farvel
Fra hendes bævende Læbe.

Farvel, mit hjemlige Barndoms Land!
Nu svinder du mere og mere —
Naar det sidste Skjær jeg ei øine kan,
Jeg skuer dig aldrig mere!

Farvel du min ømme Moders Land —
Hun har ei meer nogen Glæde,
I Bølgens Skvulpen, i hulkende Vand
Jeg hører hende at græde.

Farvel, du hellige Jordbund, hvor
Min Broder blidelig blunder —
Kriſt veed hvor findes den Plet af Jord,
Hans Søſter ſkal hvile under!

Farvel, o min Faders Rige, du
Kong Hakons vældige Norge!
Den gamle Ørn ſidder ene nu
Paa dine Klippeborge!

Hvi lod han ſit Barn lig en vildſom Fugl
Der ud af Reden er drevet,
Søge i Syden et fremmed Skjul,
Hvor Ingen fra Nord har levet!

Lykkelig I, hver en Frue og Møe
Som kunne vende tilbage!
At jeg ſkal mellem Fremmede døe,
Det maa jeg vel bittert klage!

Saa klaged hun, mens over hviden Kind
Trillede Taarer klare,
For Troſtens Ord hun lukked ſit Sind
Og Ingen turde hende ſvare.

Kun Voverne mumlede Medynk dertil,
En Luftning sukked i Seilet —
Og Aftenstilheden lagde sig mild
Ud over Bølgespeilet.

Da bæved en Klang af Strengeleeg
Mens Alt laae i Taushed begravet —
Det var som Stilhedens Aande steeg
I blide Akkorder fra Havet.

En Menneskerøst snart føied dertil
Sin dybe, besjælede Tone —
Den var saa blød og saa fuld af Ild,
Som kunde den Sorgen forsone.

Alle vendte sig nu didhen
Hvorfra de Toner fremvælded:
Det var en fremmed Ungersvend
Som sad op til Masten hældet.

Hans Kind var brun, hans Pande klar
Af sorte Lokker omvundet,
Hans dunkle, straalende Blik nu var
Til Kongedatteren bundet.

Han havde en Cithar i sin Arm
Og rørte sagte dens Strenge,
Mens klar han fra sin inderste Barm
Lod Sangens Kilde fremtrænge.

Han sang om sit fjerne, sydlige Hjem,
Om Spaniens, Provences Have —
Hvor Blomster mylred om Vintren frem
Og Livet var Skjønheds Gave.

Hvor Luften aandede varm og sød
Paa Savnets dybeste Bunde,
Hvor Kjærligheds Melodier flød
I altid grønnende Lunde.

Hvor Kvinden paa Skjønheds Throne sad
Og nød af Hæderens Fylde,
Mens Ridder og Sanger kappedes ad
Hende at skjærme og hylde.

Een Blomst, saa sang han, manglede kun
I denne prægtige Have —
Men det var den deiligste, Jordens Rund
Kunde bringe til Gave.

Blandt Jis og Snee i det yderste Nord
Stod den med Farver skjære,
Did Sydens Sønner paa Tog udfoer
At hente den med stor Ære.

Nu havde de vundet Blomst Underfuld
Og førte den stolt til Hjemmet —
Der skulde den plantes i Jord saa huld
Og aldrig vide sig fremmed.

Der skulde den i den gyldne Luft
Først ret udbrede sin Krone,
Og fylde Haven med Vaarens Duft
Og Sangerens Bryst med Tone.

Der skulde de andre Blomster og Træer
Bøie for den sine Grene,
Og for den nordiske Roses Skjær
De ædleste Riddere tjene.

Saa sang han, og hver en Lyd af hans Sang
Sank dybt i Jomfruens Hjerte,
Den omme, smigrende, fulde Klang
Dulmede hendes Smerte.

Da han havde endt hun lyttede end,
Hun lytted og mærkede ikke,
At Kysten forlængst var svundet hen
For hendes drømmende Blikke.

Hun sad i Tanker til Nat faldt paa,
Da til Sir Ferant hun sig vendte:
I sige mig, før vi til Hvile gaae,
Om denne Skjald I kjendte?

Vel kjender jeg ham, var den Gamles Svar,
Han er ved vort Hof tilhuse:
Det er en Sanger, som fulgt mig har,
Herr Aimerik af Toulouse.

Kan han forslaae Eder Reisens Tid
Maa det ham heilig hædre —
Hos Kong Alfons i Valladolid
I finde vil hundred bedre.

I Stormen.

Herligt paa Havets
Skummende Heste
Flyver nu fagre
Kongedatter.
Storm staaer i Seilet,
Tougene tude,
Kjæmperne kalde
Høit til Kampen.

Vel ei til Kamp mod
Vikinge Vaaben,
Men imod mørkere
Jættemagter;
Mod de hvinende
Nordvest=Vinde,
Mod de brusende
Bølgers Brænding.

Klagende Kvinder
Kvalbundne ligge
Blege af Bæven
Paa vaade Planker.
Een er kun opreist:
See, høit i Stavnen
Skinnende staaer hun,
Havkongen Hakons
Høie Datter.

Klar, bleg er Kinden —
Løfte af Vinden
Lege de lange,
Lyse Lokker.
Skjøn funkler Diets
Søeblaa Stjerne,
Fanger nu freidigt
Lyst af Faren.
Let aander Læben
Foragt for Livet,
Stolt hæver Barmen
Sig mod det sprøitende,
Salte Havskum.

For hendes Fødder
Dvæler den fremmede
Sydlands Sanger,

Splintret har Stormen
Vante Skranker —
Frit nu han nærmer sig
Feirede Frue;
Bønligt taler han
Brændende beder han —
Men hvad han taler,
Men hvad han beder,
Men hvad han synger
Den Sydlands Sanger —
Det kan kun Hun
Og Stormen høre:

Hør mig, Du hellige, høie
Dronning paa Søe!
Aldrig skued mit Øie
Stoltere Møe.

I denne Storm fra det Høie
Kom Du, et Lyn —
Blændet maa jeg mig bøie,
Mister mit Syn.

Ud i Mulm maa jeg drage
Herefter svag,

Kan ei engang medtage
Haabet om Dag.

Alle mine Levedage
Vorder jeg blind,
Inderlig maa jeg klage —
Skylden er din!

Dog vil jeg ikke helbredes —
Ønsker mig kun
Til en Gjengjæld at glædes
En eneste Stund!

Taaler Du, at jeg bringer
Sagte min Mund
Til din yderste Finger
Blot et Sekund?

Rigt har Du da indfriet
Hvad Du forbrød —
Da er til Kaldet jeg viet,
Himlen mig bød.

Efter Provences Love —
Skjæbne hvor sød! —
Skal jeg dit Navn da love
Indtil min Død.

Skal jeg med Sang forkynde
Fra Borg til Borg
Den nordiske Roses Ynde
Og min Sorg!

Hør mig da, mægtige, klare
Dronning paa Søe!
Kun med et Ord Du mig svare —
Lad mig ei døe!

Saaledes synger
Den Sydlands Sanger.
Søekongens Datter
Smiler i Stormen,
Smiler og rækker ham
Fingerspidsen.

Men, om hun svarer,
Og hvad hun svarer
Mens fra Stavnen hun skrider —
Det kan kun Han
Og Stormen vide.

Indvielsen.

Da Seilerne nu var kommen
Ved Normandi under Land,
Juſt der, hvor Seinen udſtrømmer
I Havet ſit blege Vand —
Da holdtes et Raad inden Borde
Om de ſkulde Veſter ud ſtaae
Tilhavs, for Spanien at vinde,
Hvad heller til Lands nu gaae?

Herr Lodin Lepp og Biſp Peder
De ſtemte for Havets Vei:
En bedre, ſagde de, finder
Havbaarne Normand dog ei.
Der hindrer ei Fjeld og Elve,
Der vorder ei Foden træt,
Der bærer os Vindens Vinger
Til Havnen ſnart og let.

Det mente ei Thorlaug Bose
Den Folgets ypperste Mand:
Fra Haken havde han Ærind
Til Kongen af Frankerland —
Thi maatte han op i Landet;
Desuden, sagde han, faaer
Vel Jomfruen mere Ære
Naar hun gjennem Landene gaaer.

Det Raad maa jeg høilig prise,
Sagde da Sir Ferant —
Han havde sin Grund, den Gamle,
Han var til Søen ei vant.
De Fleste fulgte de Tvende,
Saa maatte de Andre og —
Saa droge de opad Elven
I fuldt og stateligt Tog.

Den lange, forgyldte Drage
Foran stoltelig gled,
Serti blinkende Aarer
Skjød den kraftigt afsted.
Hjelme og Landser glimted
Fra Kjæmperne ombord,
Gyldne Fløie og Vimpler
Fra Mast og Stænger foer.

Det norske Kongebanner
Med Løven i blodrødt Felt
Vaied i rige Folder
Over Agterstavnens Telt.
Derunder sad med sine Kvinder
Den Kongedatter fra Nord —
Prægtige Baade saa fulgte
I Drageslekkens Spor.

Det var de stolte Baroner
Og Herrer af Normandi,
Som her sine Forfædres Datter
Hylded og fulgte paa Sti.
Til Bredderne stimled Folket,
Fra Toget lød Sang og Spil —
Klar straaled Himlen derover,
Grøn smiled Kysten dertil.

Ved Rodomadun de standsed —
Der, hvor Rolf Gangers By
Med hundrede Spiir og Taarne
Pegede høit mod Sky.
Der Jomfruen gik fra Borde
Mens Klokkerne festligt lød,
Og Byens Ældste med Ære
Hende velkommen bød.

Der skulde hun vente og hvile
Til Landreisen var istand,
Og Thorlaug tilbage var kommen
Fra Kongen af Frankerland.
Der gav de normanniske Herrer
Hende mangen en herlig Fest,
Der trængte sig Alle at skue
Den skjønne, nordiske Gjæst.

Blid gik hun mellem dem Alle
Men stille og drømmende, bleg,
Og ofte de klare Taarer
Til hendes Øine steeg.
Hun følte sig saa alene
I al denne fremmede Glands —
Alle disse fremmede Toner
Forvirrede hendes Sands.

Sit Hjemlands stille Dale
Med Veemod tænkte hun paa,
Hun syntes hun maatte grue
For endnu længer at gaae.
Hun vilde ei lade sig trøste,
Selv ei ved det Elskovsblik
Hvormed overalt hun fulgtes
Af unge Herr Aimerik.

Juſt det forvilded kun mere
Hendes før ſaa rolige Sind,
Thi underlige Drømme
Det ſendte i Sjælen ind.
Da vendte hun ſig om Klarhed,
Om Fremtids Tillid og Svar
Til Hende, ſom i ſine Arme
Al Verdens Frelſer bar.

For denne Himlens Frue
Stod der, og ſtaaer end idag
I Rodomadun en Kirke
Med himmelſtræbende Tag,
Med Skove af dunkle Pillarer
Med Tornekroner og Spiir,
Med mylrende Billedſkarer
Og alſkens Pragt og Ziir.

Didhen, med ydmyge Lader,
Gik Kongedatteren fiin,
Og foran ſig lod hun bære
Et koſteligt Sølverſkrin.
Med Chorſang paa Høialtaret
Sattes den Gave god —
Der knæled hun, og bad ſtille
Om Fremtids Kraft og Mod.

Og medens Præsterne sjunge
Og Røgelsen op sig svang,
Det var som en moderlig Stemme
Til hendes Indre klang:
Gak hen, hvor din Frænde sover
I Kirken her, og bed
En Bøn for hans Sjælefrelse —
Da vil dig vorde Besked! —

Hun kunde ei tyde dette —
Men da hun fra Altret opstod
Og Præsterne hende mødte
At takke for Gaven god —
Da sagde den Ældste: Min Datter,
Vil Du ei skue det Sted
Hvor Rolf, Normannernes Høvding,
Din Landsmand, lagdes ned?

Hun fulgte den skjælvende Gamle
Hen til et Sidekapel,
Hvor der var dunkelt og stille
Som i Granelunden om Kveld —
Der laae den Vældiges Billed
Langt udstrakt, hugget i Steen,
Paa Marmorkisten, der gjemte
Hans muldnende Kjæmpebeen.

Paa hans haarde Aasyn lyste
Den evige Lampes Skjær,
Over hans Hoved rusted
Hans Vikinge-Skjold og Spær —
Der nedsank Jomfru Kristina,
Og et underligt Syn det gav
Da den skjønne, blomstrende Kvinde
Knæled ved Styrkens Grav.

Ved Fødderne af den Døde
Stod opreist den gamle Præst
Og talte: Den, her ligger,
Kom ogsaa engang som Gjæst
Fra Nord til Seinens Strande —
Men han bragte Døden med,
Og Blod og Nov og Mordbrand
Betegnede hvert hans Fjed.

Ved ham og hans Kjæmper var det
At Folkene bad til Gud:
Fra Normannernes vilde Rasen
Fri os, o Herre, ud!
Stort Land og megen Hæder
Vandt han ved Sværdets Ret —
Paa Englands Kongethrone
Sidder nu den Normands Æt.

Sit fjerne Fædrelands Rygte
Bredte han viden om Jord,
Men blodig var Hædersglandsen
Som lyste fra høie Nord.
Vel maatte Sydlændingen tænke,
At haardt og grumt og raat
Var Folket, som boede deroppe
I Norges Klippeslot.

Vel maatte vi altid frygte,
At derfra atter engang
Den vilde Kraft skulde bryde
Over Sydens skjønne Vang.
Nu veed vi, at Norden er blidnet:
Thi nu har det sendt os Dig
At vinde de rigeste Lande
Ved Mildhed, ikke ved Krig! —

Dit Kald er helligt, min Datter!
Vor Frue har kaaret Dig ud
At vandre til fremmede Lande,
Et Fredens og Mildhedens Bud —
Et Tegn, at de christne Stammer
Fra Syd og til yderste Nord
Skulle nærme sig til hinanden
I samme Kjærligheds Ord.

Drag hen! — her lagde den Gamle
Paa hende sin signende Haand —
Drag hen da længer mod Syden,
Vær stærk og freidig i Aand!
Udbred dit Fædrelands Ære,
Bær fast, hvad Skjæbnen Dig bød —
Da vil stor Lykke og Naade
Dig følge i Liv og Død!

Og stærk stod Jomfru Kristina
Op fra sin Frændes Grav,
Sin Mission nu havde hun fattet —
Stor Tak hun den Gamle gav.
Mod strømmede til hendes Hjerte,
Hendes Kind fik Rødme derved —
Hendes Øine straaled af Villie
Da hun af Kirken skred.

Og da hun kom til Herberget
Hun fandt Thorlaug Bøse der,
Som fra Kong Ludvig var kommen
Med Gavers og Løfters Hær.
Syvti Heste stod rede
At føre det Følge afsted —
Er Alt nu færdigt til Opbrud,
Hun sagde, saa er jeg med!

Gjennem Frankrig.

Det var et gjævt og et ridderligt Tog
Da gjennem Frankrig de fore;
Vel syvti Heste med Hoverne slog
Og fnyste ad Rytternes Spore,
Der lyste af Pandsre, der glimted af Spær,
Der vaiede Slør og der nikkede Fjær,
Der flagrede Silkeklæder —
Den Kongedatter til Hæder.

En Hær af Lastdyr bagerst i Tog
Bar Gods og kostelig Vare,
De ringere Stridsmænd der fremdrog,
Saa de fornemme Ridderes Skare,
Saa de Klerker og Fruer i langt Gevandt —
Men allerførst, mellem Sir Ferant
Og Høvdingen Thorlaug Bose
Saaes den nordiske Rose.

Hendes Ganger var hvid, med Rødt belagt,
Og gylden var hendes Sadel,
Af Flsiel blaa hendes Reisedragt —
Hun sad saa let og med Adel.
En Ædelfalk holdt hun paa sin Arm,
Et guldvirket Slør flsi om Hoved og Barm —
Klart Øinene straaled derunder
Og drømte om Kjærligheds Under.

Rundt om i Toget en Ungersvend
Red paa sin flygtige Ganger
Og vakte Glæde hvor han kom hen —
Det var Aimerik, den Sanger.
Snart dvæled han hist, snart var han her,
Men oftest han voved sig ganske nær
Til Kongedatterens Side —
Da blev hendes Træk saa blide.

Han talte for hende mangt høvisk Skjemt
Og mangen Ridder-Legende.
Sin Cithar havde han altid stemt
Dens Magt vel maatte han kjende —
Og naar hun i Middagsheden sad
Til Rast under Egens skyggende Blad,
Da sang han i Toner klare
Om Kjærligheds Lyst og Fare.

Hver Aften ſtandſede Toget ved
Et Slot eller Herreſæde,
Der Huusfruen ſtod ved Borgeled
Og bød dem Alle indtræde.
Saa ſtraaled den Borg af Kjerteſkin —
Da fyldtes hvert Fad, da flød der af Viin,
Da gjenlød Trapper og Sale
Af Klang og lyſtelig Tale.

Men ofte, naar Natten var faldet paa
Og Alt i Borgen var ſtille,
Dybt under Taarnet, hvor Jomfruen laae,
Hun hørte en Cithar ſpille
Og en Sang at hæve ſig dertil om —
Den vuggede hendes Morgendrøm.
Men ſtrax, naar Dagſkjæret gryede,
Maatte Toget atter opbryde.

Saa drog det Brudefølge fra Nord
Igjennem Gaſkognes Haver,
Mens efter dets Vei ſtod gyldent Spor
Af Mildhed og rige Gaver.
Og alt ſom de længer mod Syden ſfred
Blev Himlen meer klar, og Luften meer hed,
Og Dufte, ſmigrende, ſøde
Fra Provence flog dem imøde.

Thi de var nu i hint Poesiens Hjem,
Det Troubadourernes Rige,
Hvor Livsblomstens Duft da vældede frem
Og kunde som Sang opstige,
Hvor Skjønhed paa Myrthethronen sad
Og Kjærlighed aanded fra hvert et Blad —
Der skulde den nordiske Kvinde
En Hvile paa Reisen finde.

Kjærlighedshoffet i Narbonne.

Hvor Middelhavets Bølger dunkelblaae
Og sagte skvulpe mod den krumme Strand,
Hvor Viinlov hænger over Høiens Rand
De hvide Mure af Narbona staae.
En Stad vel skjøn, med flade Blomstertage —
Men skjønnere den var i hine Dage
Hvorom saamange Mindesange gaae —
Da Riddertidens Glands laae over den,
Just, da Kong Hakons Datter kom derhen.

Grev Amalrik paa den Tid hersked der,
En prægtig Herre, mild og vennesæl,
Der elsked Sangen som sin egen Sjæl
Og derfor var for Troubadourer kjær.
Hos ham de samled sig, han gav dem Hæder,
Han gav dem Guld, saa fremfor andre Steder
"Den muntre Videnskab" just blomstred her.
Hans Hof de gjorde til en stadig Fest,
Sær nu, da dertil kom hiin sjeldne Gjæst.

Alfons, Castiliens Konge, var hans Ven —
Derfor han dobbelt kjærlig tog imod
Den Spaniens Brud, det unge Rosenblod
Som fjernt fra Nord hid Skjæbnen førte hen.
Kun nogle Dage her hun skulde dvæle —
Af disse Dages Glands et Eftermæle
Dog end i fjerne Slægters Minde stod.
Thi al sin Evne, hele Kunstens Glød
Narbonas Herster for sin Gjæst opbød.

Den Pragt til Bøger kunde give Stof.
Men af de mange Fester, Ridderspil
Kun een, den ædleste, vi nævne vil —
Nemlig det høie, strenge Elskovshof
Som efter Kunstens Regler her afømme,
Af skjønne Damer sattes til at dømme
I Hjertets Spørgsmaal og Forviklingsspil.
Hvorved en Sag, for Tvivlsomhed berømt,
Blev oplyst her, og endeligen dømt.

En Have strakte sig fra Grevens Borg
Mod Havets Bredder i Terrasser ned.
Her, en Oktoberdag, var Festens Sted —
Thi mild i Syd er Efteraarets Sorg.
Da føles meer ei Sommerbrandens Vaande,
Da lokker i det Frie den milde Aande
Af Eng, af Frugt og af Naturens Fred.

Derfor i grønnen Lund, blandt Blomsterbed
Sig samled her det Hof for Kjærlighed.

Paa en Terrasse, rigt med Hynder lagt,
Beskygget af Akaziers fine Blad,
De skjønne Dommere i Grupper sad
Som Blomster selv, i Sydens Glød og Pragt.
Og mellem disse sorte Dines Lue,
De stærke Farver, var det blidt at skue
Vor Nordens Møe, saa skjær som Liliens Blad
Med lyse Lokker over Skuldren ned —
En Lilie i et broget Neglikbed.

Fra dette høie Dommersæde gik
En Række Marmortrin ned til en rund
Og afmaalt Plads, med lysblød Grønsværsgrund,
Hvor Troubadourerne sin Skranke fik.
Og i en Halvkreds, under Piniers Haller
Sad Riddere og Gjæster og Vasaller —
Foran dem alle Greve Amalrik;
Mens lette Pager gled i stadig Flugt
Omkring med Budskab, ædel Viin og Frugt.

Og over denne fyldte Scene stod
Provences Himmel med sit rene Blaa,

Og Havets dybe Die saae derpaa,
Og gjennem Luften gled en Vellystflod
Af Duft fra blomstrende Orangelunde,
Mens Vandspring pladskede fra Løvers Munde
Og fjerne Fugletriller hørtes slaae.
En varm Forventning over Alle laae —
Da reiste Greven sig, og talte saa:

Sat er vort Elskovshof i Guds Natur! —
Den Første, skjønne Raad, som beder om
At stilles her for Eders vise Dom
Er Guiraut Riquier, den Troubadour
Af høiest Rang og velkjendt Sangerære.
Han vil med tvende Brødres Hiælp frembære
For Eder nu et sjeldent Spørgsmaal, som
I Elskovs Lov stod hidtil uden Svar —
Lad Eders Dom nu gjøre Sagen klar!

Han taug. Og frem af Sangerkredsen skred
Den nævnte Troubadour, en herlig Mand:
I dunkle Die Phantasiens Brand,
Paa klare Pande Mesterskabets Fred.
Herr Aimerik stod ved hans ene Side
Og ved hans anden Gaucelm af Faidide —
Men Guiraut bøied sig for Retten ned
Og foredrog, til sagte Strengeklang,
Først disse Ord, halv Tale og halv Sang:

I skjønne Damer, lytter til!
Jeg Eder nu beskrive vil
Et sært, tredobbelt Elskovsspil.
Guillelma af Benagues er —
Forstaaer sig, efter Eder her —
Deiligst af alle smukke Fruer
Som Langue d'oc paa Læben bær.
Vee Ridderen, som hende skuer!
Vee Sangeren, ja vee Enhver
Af Mandkjøn, som er hende nær,
Han strax gaaer op i Elskovs Luer
Og veed ei, om hun har ham kjær.
Hun er saa stolt, hun er saa mild,
Hun er som Jis, hun er som Ild,
Snart lokker hun, og snart hun truer.
Hun er uskyldig som et Barn,
Men dog en Mester i den Kunst
At fange Fugle i sit Garn.
Hun veier ud den mindste Gunst
Saa lige til sin Elskerhær,
At Hver maa tro, han ene er
Den hun af Hjertet haver kjær.

Saaledes var det, at det gik
Min ædle Ven, Herr Savarik
Af Mauléon, den gode Sanger,
Hvem denne Skjønhed endnu fanger
Skjøndt han saa bitter Lærdom fik.

Ved mangt et Smiil, ved mangt et Nik
Hun havde gjort den Ting ham klar
At Han den valgte Ridder var.
Derfor, da han forleden drog
Til hendes Hjem, ham Hjertet slog
Af saligt Haab om Minnetak.
Men i hans Reisefølge var
To Riddere: Herr Ademar,
Og Herr Rudel af Bergerac,
Der begge haabed samme Tak
Med samme Grund, med samme Ret,
Skjøndt Hver for sig kun vidste det —
Men Blindhed sparer mangen Sorg.

Ankomne til Benagues Borg
De ledtes op i Salen, hvor
Guillelma sad saa smuk og klog,
Og saare venligt dem modtog
Med blide Lader, fagre Ord.
Hun gav dem Plads omkring sit Sæde:
Midt overfor Herr Savarik
Blev sat, og de to Andre fik
Paa hver sin Side Nærheds Glæde.
Da var det, hun med sjelden Kunst
Besvared Alles Elskovshu,
Uddeled den begjærte Gunst
Til alle Tre, i samme Nu:
Min ædle Ven, Herr Savarik

Hun saae paa med et Ømhedsblik
Saa sødt, saa smeltende, saa huldt
At Sands og Samling ham forgik.
Herr Ademar til samme Tid
Hun gav et Haandtryk, varmt og fuldt
Som var hun ham alene blid —
Imedens hendes fine Fod
Berørte Ridder Bergeracs
Fortroligt, let, saa alt hans Blod
Ham foer til Kind og Hjerte strax.

Derfor, da nu de Tre forlod
Den Elskes Nærhed, var Enhver
For sig saa sikker paa, han her
Guillelmas Hjerte havde vundet,
At vel i Glædens Overmod
Enhver sit Indre, længe bundet,
Nu for hinanden frit oplod.
Ak, hvad beskriver deres Skræk,
Da Sløret nu var taget væk
Og tydeligt de kunde see
Det Elskovsvæld, Hver troede fundet —
Her lige delt til alle Tre!

Dog, stærk er Kjærlighedens Tro —
Thi denne Prøve ei har kunnet
Forstyrre deres Hjertero.

Enhver af dem nu kun paastod
At Hans Beviis var ene grundet,
At Minnelønnen, Han tog mod
Var ene sand og ene god,
At Ham Guillelma elsked ømt —
De tvende Andre kun paa Skrømt!
Den Strid blev skarp, den kosted Blod
Den kosted ridderlig Bedrift
Og varme Ord, og klogtig Skrift —
Men Ingen udfandt Stridens Rod.
Guillelma taug. Da kom de Tre
Til mig i deres svare Vee
Og bad mig Alle hjælpe dem
At føre deres Livssag frem
For Elskovshoffet, naar det stod
Her i Narbona, Sangens Hjem.
Siig mig da først, I Brødre kjære,
Som med mig tømte Sangens Drik —
Herr Gaucelm og Herr Aimerik —
Hvo af de Trende troer I være
Den, Fru Guillelma mest er god?
Siig mig i Versets ædle Kunst:
Hvad giver sandest Minnegunst
Den Elsktes Blik, Haand eller Fod? —

Aimerik.

Guiraut, hvor kan Du spørge saa,
Du, som af hele Sangerskaren

I Elskovs Kunst er mest erfaren?
Kan Du for Alvor tvivle paa
At Han kun bærer Prisen hjem,
Den lykkelige Svend, paa hvem
Hans skjønne Dames Øine hvilte
Og sødt og trofast ham tilsmilte?
Til Øiet Hjertets Kilder gaae,
Dets Sprog kan Kjærlighed forstaae.
Tit skuffes den af Haand og Mund —
Men Øiet taler Sandhed kun,
Det er saa fuldt, det er saa klart,
Det lægger Hjertet aabenbart.
For Haandtryk giver jeg ei Stort —
Saa hilser Damen jo hver Den
Som under fjerneste Navn af Ven
Kun træder ind ad hendes Port.
Og Den, som troer paa Fodtryks Magt
Forverler Elskov med Foragt.

Gaucelm.

Herr Aimerik! siig hvad I vil —
Falsk bliver dog kun Øiets Spil.
Er det som Havets Dyb saa blaat,
Som Bølgen kold er da dets Spot —
Er det som Nattens Himmel sort,
Da lokker det i Natten bort.
Som Lynglimt farer Blikket om,

Hvo veed, om det til Een kun kom? —
Nei, derimod jeg holde vil
Den hvide, blode Haand, som mild
I Veilerens varmt trykker til,
Og sender ham en Strøm af Ild
Igjennem Legeme og Aand.
Det Haandtryk hører ham kun til,
Deri han føler Troskabs Baand
Som aldrig meer ham svigte vil —
Er Troskabs Tegn ei just en Haand?
Men i hint Fodtryk ei jeg seer
En rigtig Elskovsgunst, Riquier!
Tag I det hen, sæt det i Vei
Om I formaaer, jeg kan det ei.

Guiraut Riquier.

Det Bedste levne I da mig —
Nu vel, jeg vil benytte det
Og dermed ende denne Krig.
I Haand og Blik er ofte Svig:
Hvad Alle kunne faae for sig,
Hvad Alle see, dets Værd er slet.
Men rører min en Fod saa spæd
I stjult, i øm Fortrolighed —
Da gives mig i Smug derved
For alle Andre Fortrinsret.
Og intet bedre Tegn jeg veed

Paa Gunst i heftig Kjærlighed
End det, som Ridder Bergerac
Her fik ved Fødens Minnetak.

Aimerik.

Jeg priser dog Herr Savarik!
Hans blev det elskovsfulde Blik,
Det straalerige, hvori laae
Alt hvad et Hjerte kan formaae.
O, fik jeg fra de Dine blaae
Som jeg maa stedse tænke paa,
Et saadant saligt Himmelsblik
Der straalede af Kjærlighed —
Jeg tvivled ei et Øieblik
At jeg den Lykkeligste hed
Blandt Alle, som paa Jorden gaae!

Gaucelm.

Og jeg paastaaer, at Ademar
Dengang den Lykkelige var.
Hans Elskte gav sin Haand ham hen,
Hvad Gunst kan være mere klar?
Jeg veed en Haand, saa lillehvid,
Saa silkeblød — o, vilde den
Min egen trykke halv saa blid —

Da fik paa al min Tvivl jeg Svar,
Da blev min Lykke soleklar.

Guiraut.

Og jeg opgiver ei min Fød!
Dens Gunst er mig for alle god.
Derved det var, og ei ved Ord,
Og ei ved Blik, hvor Tomhed boer,
Og ei ved Haand, af Falskhed fuld,
Jeg dog tilsidst engang erfoer
At Den, jeg elskte mest paa Jord
Var mig i Sandhed tro og huld.

Saa Brødre, enes vi da ei.
Hver af os gaaer sin egen Vei
Og alle føre lige langt
Fra Eenheden, som er forlangt.
Thi overgive vi da nu
Den hele Sag, med velraadt Hu,
Med Alt, hvad stridt er for og mod
Imellem Øie, Haand og Fod —
Her til det rette Tribunal
Hvor Kvinden ene dømme skal.
Thi Kvinden, som uddeler Gunst,
Maa vel og bedst forstaae den Kunst
Deri at skjelne Frugt fra Skal,

Og Sandhed fra den tomme Dunst.
I Fruer, Møer! Vælger saa
Af Eders egen skjønne Kreds
De høit erfarne, blide Trende,
Som nu det store Hverv vil faae
At bringe denne Sag til Ende.
Dens Parter vente kun derpaa,
Erklære forud sig tilfreds
Med Alt, hvad Eders Raad vil kjende.
Til Værket da! Vi bede om
En mild, men en retfærdig Dom! —

Tilbage traadte hilsende de Tre.
Nu Damerne tog fat paa Valget alt —
Og det lod til, at deres Stemmer faldt
Med megen Samklang, thi snart fik man see
Af deres Kreds tre Fruer sig at reise,
Og over hele Damehoffet kneise
I Skjønhed, Modenhed og stolt Gestalt.
De afgav Eed, og trak sig saa en Stund
Tilbage i en mørk Cypresselund.

Imidlertid urolig Venten laae
Tungt over Mængden. Ridderne indgik
Om Dommen Vaddemaal, og hvert et Blik
Med Længsel til den tause Lund hensaae.
Mon de ei kom? — end ei? — Det vared længe —

Da — endelig lød Tegn fra Harpestrenge.
De trende Fruer saaes frem at gaae,
Men ei til Dommersædet — nei, de skred
Hen til den norske Kongedatters Sted.

Der bøied de sig dybt, og En af dem —
Det Fru Maria var af Ventadour,
Besunget af saamangen Troubadour —
Nu for vor Kongedatter satte frem,
Hvorledes ogsaa de med hver sin Mening
Ei kommet var til nogen Doms Forening
Undtagen den, at give Sagen hjem
Til hende, til den kongelige Gjæst —
Lov skulde være, hvad hun nu fandt bedst.

En ængstlig Stilhed fulgte disse Ord.
Blandt Damerne, som paa Terrassen sad,
Der lød en Hvisken, som i Poplers Blad —
Imellem dem de spodske Spørgsmaal foer:
Den Fremmede? — Hvad kan, hvad vil hun sige? —
Hun dømme her i Kjærlighedens Rige,
Hun, som har hjemme i det kolde Nord? —
Selv nogle Riddere paa Smilet drog,
Men mangt et Hjerte dog for hende slog.

Herr Aimerik alt gjorde Mine til
At ville staae til hendes Bistand frem —

Da reiste sig den Møe fra Kuldens Hjem
Op fra sit Sæde, rank, alvorlig mild,
Det kongelige Blod til hendes Kinder
Med Varme skjød, og Hjemmets Tro og Minder
Gav hendes blide Die uvant Ild,
Mens fast hun skued om sig, og med klar,
Skjøndt let bevæget Stemme gav det Svar:

I Fruer og Mænd af det rige Søderland,
Hvi spørge I den fremmede Kvinde?
Eders Kjærligheds Spil jeg ikke kjende kan,
Langt mindre Eders Gaader udfinde.

Jeg veed kun hvad er Brug i min bolde Faders Gaard
Og mellem mine trofaste Fjelde,
Og hvad hos hver en Kvinde i Hjertet skrevet staaer
Det kan jeg ogsaa simpelt fortælle.

Vel Blikket og hos os er et Kjærligheds Bud
Som Ungersvenden faaer fra sin Pige,
Og Haandens Tryk er Tegn fra den udvalgte Brud —
Om Fodtrin vil jeg slet intet sige.

Men alle disse Tegn maa gaae fra Een til Een
Om deraf vi skal Kjærlighed kjende,
Fra Een de kan ei sendes til To uden Meen,
Og mindst som her, paa eengang til Trende!

Saa drage de en skymørk Dag
Langs henad Fjeldets Vægge,
Mens røde Klipper, Lag for Lag,
Høit over dem sig lægge.
Brat under dem, i Kløftens Bund
Den stride Elv sig skyder,
Ei nogensteds en anden Grund
End Stien sig frembyder.

Een efter een, langs dennes Rand,
Gaae deres Muuldyr, Heste,
Og prøve først, med klog Forstand,
Hvert Trin, hvert Fodefæste.
Nu skjules de af Klippens Muur —
Nu komme de tilsyne,
Mens Stormen gaaer i Kløft og Ur
Og Uveirsskyer lyne.

Hist paa et Muuldyr, svøbt i Maar,
Jomfru Kristina sidder —
Og tro ved hendes Side gaaer
Herr Aimerik, den Ridder.
Han leder hendes Ganger frem;
Hver Sti han her mon kjende —
Et Stykke foran, efter dem
Gaae norske Vaabensvende.

Et Sted maa Stien brat sig snoe,
Hvor Fremspring den fordølge —
Der fandt et Øieblik de To
Sig skilte fra sit Følge.
Og just i denne Stund brød frem
Den længe dulgte Fare:
Af vilde Bjergfolk over dem
Faldt her en Røverskare.

Fra Klippen de sig glide lod,
De mylred op af Jorden —
Høit deres vilde Hyl om Blod
Lød mellem Storm og Torden.
Herr Aimerik dem vel modtog
Da de imod ham rendte:
To ved det første Hug han vog,
To han i Dybet sendte.

Men hvad han hug — og hvad han jog,
De blev ham dog for Mange:
Som sultne Ravne de nedslog
Over den dyre Fange.
Strax kunde Hjælp ei komme til —
Da maatte han vel blegne:
Han saae Kristina som et Liig
Ned over Dyret segne.

Alt gridske Roverhænder ud
Sig efter Byttet rakte —
Da fnyste han, som Vredens Gud,
Og Alt tilside strakte,
Tog hende paa sin Arm, og sprang
Som Løven med sin Unge
Hen i en Spalt, hvor Epheu hang
I Krandse, tætte, tunge.

Her haabed han, med Ryggen fri,
Dog hende at forsvare
Til Hjælp vandt frem, ad smale Sti
Og gjennem Fienders Skare.
Hans Legeme var hendes Skjold,
Sit Sværd han lod omfare
Til døde Kroppe, som en Vold,
Om dem henlagte vare.

Imedens trængte Følget frem
Til Hjælp, af Livsens Lyne —
Men denne Gang var og for dem
Et dobbelt Dødens Stevne.
Thi paa den trange Vei de stod
Med Fienden om hinanden,
Og ganske nær ved deres Fod —
Der gabed Afgrundsranden.

Men frem de ſtred, med muntre Raab,
De tjække norſke Svende,
Og over Alt, ſom freidigt Haab,
Lød der en vældig Stemme:
Hold ud, Du bolde Riddersmand!
Fat Mod, Du fagre Roſe!
Nu nærmer Hjælpen ſig paa Stand,
Nu kommer Thorlaug Boſe!

Og ſnart han kom — de naaed frem
De ſikkre norſke Svende —
Det Fienden blev og ikke dem,
Som lærte Dybet kjende.
Men Seirens Frugt dog blev dem tom:
Forgjæves deres Blikke
Til alle Kanter ſpeided om —
Kriſtina var der ikke! —

Af Liig, af Vaaben var der nok
Til Reſt fra Kampens Hede,
Af hende dog ei Spor, ei Lok,
Ei mindſte Mindeklæde!
Omſonſt de ſøgte overalt,
Det gjorde Angſt kun værre —
Selv Thorlaug da til Jorden faldt
Og græd, den ſtærke Herre.

Kun Sir Ferant ei klaged med
Men gav dem Trøst i Svaret:
Frygt ikke saa! forviſt jeg veed
At hun er vel bevaret.
Seer I da ei, at ogsaa Han
Er borte, hendes Kjæmpe?
Om Nogen hende frelse kan —
Han kan det, og med Lempe.

Han kiender hver forborgen Krog,
Hver Spalt i disse Klipper
Hvor tit han før paa Jagt uddrog —
Mindst nu ham Foden glipper.
Lad os kun ride længer frem
Og fast paa Haabet bygge:
Jeg vædder, snart vi finde dem
Ei langt herfra, heel trygge!

Ringen.

Og frelst hun var, det unge Rosenblod,
Fra Faren baaret paa sin Ridders Arme —
Over saa megen Ungdom, Skjønhed, Mod
Vel haardest Skjæbne maatte sig forbarme.
Thi just som Aimerik mat lænet stod
Mod Klippens Krog, og med fortvivlet Varme
Mod Fienden brugte sine sidste Kræfter —
Det tyktes ham, at Fjeldets Væg gav efter.

Men det var Epheuteppet kun, som faldt
Tilside lidt, og viste ham en Spalt
Igjennem Fjeldet, den han nu gjenkjendte.
Og just som Roverne sig alle vendte
Om mod de Norske, der imod dem rendte —
Han med Kristinas livløse Gestalt
Sig hurtig ind i Klipperevnen trængte,
Og efter sig med tætte Grene stængte.

Derinde, hvor en grønklar Dæmring stred
Med Dunkelheden, som i Bjerget hvilte,
Han med sin skjønne Last forsigtig ilte
Ad Kløftens Bund, der som en Trappe ned
I mangen Krumning førte mod et Sted
Hvor Dagen atter i det Fjerne smilte —
Derhen, hvor Klippen i en høi Portal
Sig aabned mod en trang og eensom Dal.

Her lod det til at Sommren end gjensad
I søde Drømme, som et Barn der sover —
Saa friskt og saftiggrønt var hvert et Blad,
Saa mild var Luften, og saa fri og glad
Hentrilled Bækken sine klare Bover.
Paa dennes Bred, hvor Klippen luded over
Den blode Mosgrund, blidt han lagde hende
Og søgte Livets Gnist igjen at tænde.

Snart hendes Kind en sagte Rødme tog —
Det var som Livets Varme fra hans omme,
Hans dunkle Blik til hendes Hjerte drog.
Og da hun sine Øine mildt opslog
Hun smiled til ham, endnu halvt i Drømme —
Hun saae paa ham, som vilde hun udtømme
Det Ømhedsvæld, hun bar saa længe tyst,
Paa eengang nu, sødt i den Elsktes Bryst.

Alt drog han hende til sig, overvældet —
Da ganske til Besindelse hun kom,
Og rev sig los, saae sig urolig om
I Dalen, og til ham, og op mod Fjeldet,
Og udbrød: Ak, hvor er jeg? — Hvo er fældet? —
Er jeg en Fange? — Sig mig kuns min Dom!
Herr Aimerik — hvor er, hvor er mit Følge? —
O, før mig til dem — Intet I mig dølge!

Hos mig Du er! — hos Den, Dig elsker kun
Paa viden Jord — hvi spørge om de Andre?
Hos dem Du kan jo atter tidsnok vandre —
Giv mig da denne ene, korte Stund —
Den dyrekjøbte Du mig ikke klandre!
See, Skjæbnen selv har aabnet Dig din Mund:
Dødsfienders Vold, selv Klippen maatte vige
Paa det et Ord vi kan hinanden sige!

Du har mig kjær — det sagde mig dit Øie,
Det sagde mig mit Haab saamangen Gang!
Ak, nu jeg kan ei meer mig lade nøie
Med stumme Smiil til Troubadourens Sang.
Meer maa jeg fordre, Visbed maa sig bøie
Nu til mit Øre med sin fulde Klang,
Hvis jeg skal kunne haabe, kunne leve
Naar Kongens Brødre snart din Haand vil kræve.

Det veed Du ei, Du Nordens rene Møe,
Hvor Sydens Barn af Elskov kan fortæres!
Om paa sit Bryst han gjød den dybe Søe —
Dets Flamme vilde deraf ikkun næres!
Sin Elskte maa han vinde, eller døe —
Et Tredie her ei kjendes eller læres.
Til Trøst for saadan Kval, giv mig da kun
En Gunst, en eneste, i denne Stund!

Saa stormed han i Lidenskabens Hede
Og glemte Alt for dette Øieblik.
Men Spaniens Brud tilbage maatte træde
Og sagde straffende kun: Aimerik! —
Strax saae hun ham for sine Fødder bede
Omt om Tilgivelse, med ydmygt Blik.
Alt hvad hun ønsked, loved han at gjøre —
Nu vilde han til Følget hende føre.

Da rørtes hun, og ikke meer hun evned
At tvinge Hjertets Stemme nu igjen —
Hun bøied sig mod ham, hans Navn hun nævned
Nu atter, men som Elsket, ei som Ven.
Sin Haand i begge hans hun længe levned,
Et Kys hun aanded paa hans Pande ben
Og sagde: Aimerik! Nu skal Du vide
At jeg, som Du, vel uden Haab maa lide!

Dig haver jeg mest kjær paa Jorderige —
Af Mænd kun Dig, -- det vidner jeg for Gud! —
Min Ungersvend! — ak — hør mig rolig ud,
I Livet kun eengang jeg kan det sige:
Jeg elsker Dig! — men er en Andens Brud.
Kong Hakons Datter tør sit Ord ei svige,
Jeg viet er, til Syden frem at bære
Mit Folks, mit Fædrelands, min Stammes Ære.

Thi kan Jeg ei, som her saamangen Kvinde,
Min Ridder føre ved min Husbonds Haand.
Er engang knyttet hint forhadte Baand —
Da maae vi aldrig meer hinanden finde.
Men som et Tegn, at Skjæbnen vel kan binde
Mit Legems Vilkaar, aldrig dog min Aand —
Jeg for den Tid, da Jordens Strid er over,
Med denne Ring min Sjæl med din trolover.

Den Ring har engang Sir Ferant mig rakt
Med Udsagn, at den skulde eie Magt
At stifte Lykke mellem Mand og Kvinde,
Naar den af Brud i Brudgoms Haand blev lagt.
Nu veed Du, at med Ham, som skal mig binde,
Jeg kan ei, vil ei nogen Lykke finde.
Misbruge vil jeg ikke Ringens Kræfter —
Tag Du den da — bær den for mig herefter!

Og naar vi da skal vidt adskilte være,
Den minde Dig, du Fugl i fri Natur!
Om Kongedatteren i gyldent Buur,
Som Smiil paa Læbe, Sorg i Bryst maa bære,
Som lider meer end Du, i al sin Ære,
Og seer Forløsning kun bag Dødens Muur! —
Og nu afsted! — vor Frihed er til Ende,
Forlænge alt saa ængstes mine Svende.

Den unge Sanger havde drukket ind
Sin Elskes Ord i Andagts hele Stilhed.
Hans vaade Øie dog, hans blege Kind,
Hans Læbes Dirren røbed at hans Sind
Blev luttret, og at hendes rene Mildhed
Faldt som en Dug paa Lidenskabens Vildhed.
Han kyssed hendes Ring de tusind Gange
Og sagde kun: i Alt er jeg din Fange.

I Glæde og i Sorg, Dig fjern, Dig nær —
Jeg lyder Dig, hvorhen Du vil mig skikke —
Nu Lykkens Talisman jeg med mig bær.
Kun eet Du love mig endnu: Vælg ikke
Din tvungne Brudgom, før for dine Blikke
Enhver af Brødrene fremstillet er!
Jeg veed, den Yngste er paa Hærtog draget —
Saa har vi Frist, til han gaaer hjem fra Slaget.

Hun lovet det. Og nu han hende førte
Langs Bækken ned, i brede Blades Ly.
For Solen længst var veget hver en Sky,
Luften var let, og fra det Fjerne hørte
De Følgets Hornklang kalde dem, og flye.
Han baned Vei, saa hendes Klædning rørte
Knapt med en Flig ved tætte Krat og Tjørne —
Nu dreied de omkring et Klippehjørne.

Der aabned sig med Eet, midt foran dem,
Et vidtstrakt Landskab, varmt i Sydens Himmel —
Saa rigt og stort, at Øiet saae sig svimmel,
Mens af den fjernblaa Duft en pragtfuld Brimmel
Af Floder, Byer, Taarne blinked frem.
See, raabte han — see Spanien! see dit Hjem!
Der skulle Alle Dig paa Hænder bære,
Der skal Du herske med en Dronnings Ære!

Her Veien gik. Han i sit Jagthorn stødte
Saa Tonerne langt hen i Fjeldet klang —
Men ikke Ekko blot det Gjensvar fødte,
Det Følgets var — den Afstand var ei lang;
Snart glimted Spær, og Banret høit sig svang —
Med Tak til Gud de Alle sammenmødte,
Og droge langsomt ned af Bjergets Sider
Til Landet, hvor den klare Ebro glider.

I Valladolid.

En Borg er nævnt Valladolid,
Vide bekjendt fra gammel Tid.
Den staaer paa Castiliens høie Sletter
Med utallige Kupler og Minaretter,
Med Taarne og Volde i stærkest Ring,
Med duftende Haver rundt omkring.
Her Kong Alfonso, kaldet den Vise,
Ham, Sange og Krøniker alle prise —
Med sine Baroner og Riddere sad
Og holdt sit Hof saa prægtig og glad.
Til Glæde og Pragt vel havde han Raad,
Hans Vælde var stor, som viis hans Daad —
Det Meste af Maurernes skjønne Rige
Til Castilien var lagt, ved List og Krige:
Toledo alt længst var undertvunget,
Sevilla bar Korsets Tegn med Vee,
Og i Cordovas store Moskee
Var nylig den første Messe sjunget.
De saracenske Fyrster og Mænd

Han skjænkede Liv og Frihed igjen,
Fordi de lagde sig ham tilfode
Med Land og Folk, og med alt sit Gode
Af Rigdom og Guld, som Havets Sand,
Af Lærdom og Klogt, af Skriverier,
Af skjønne Kunster og Skildrerier,
Hvis Mage ei fandtes i noget Land.
Deres Lærde og Vise han agtede godt:
Selv i hans eget inderste Slot
Vare de kjære og hædrede Gjæster
Sammen med christne Kjæmper og Præster.
Dog mest han hædred, med gavmild Gunst,
Den ædle, hellige Digtekunst —
Troubadourer og Sangere vare
Derfor hos ham i talrig Skare.
Der havde de nok at synge om Hæder,
Om Vaabendaad og om Elskovsglæder.
Der dirred snart Luften af Vaabenleeg,
Snart mildere Toner fra Cithren steeg,
Snart talte den Lærde i Soilegange,
Snart floitede Borgen af omme Sange —
Saa holdtes det Hof i Valladolid
Paa Kong Alfonso den Vises Tid.

Did Jomfru Kristina nu nærmede sig
Alt mere og mere, heel ængstelig.
Igjennem Aragon var hun draget
Og havde der megen Hæder taget

Af de Catalaners gamle Drot
Som herfked i Barcelonas Slot.
Saa var hun, med alt sit gjæve Følge
Draget op, langs Ebros perlende Bølge,
Til Gammelcastiliens Rige frem,
Hvor hun skulde have sit Fremtidshjem.
Hendes Mildheds, hendes Deiligheds Ry
Drog foran hende fra By til By,
Saa paa hendes Vei sig pleied at samle
Baade Høie og Lave, Unge og Gamle,
For at hilse den fremmede Kongemøe,
Der kom til dem saa langt over Søe,
Der var saa forunderlig lys og skjær
Som Ingen tilforn var seet her —
Hvis Haar var som det fineste Guld,
Hvis Haand var stedse af Gaver fuld.
I Soria mødte dem Kongens Mænd,
I Burgos holdtes der Hvile igjen —
Kong Alfonsos ældste Broder modtog
Dem der, og ledede Brudens Tog.

Just ottende Dag Juul det var —
Solen skinned saa sommerklar —
Da saae hun Valladolids Taarne kneise,
Maalet for hendes lange Reise.
Udenfor mødte en prægtig Skare
Af Christne og Maurer paa Gangere snare,
I Staal, i Guld og i Farver klare.

Den høie Mand, som red foran dem
I Skarlagenskappen med Hermelinsbræm,
Var Kong Alfonso selv; ved hans Side
Hans Dronning Jolantha saaes at ride —
Hendes Skjønhed var som den dunkle Nat
Med Sydens funklende Stjerner sat.
De begge steeg af for Jomfru Kristine,
Bød hende velkommen med kjærlig Mine:
Den nordiske Møe af sin Hest let gled,
Vilde knæle for dem til Jorden ned —
Men Dronningen tog hende i sine Arme,
Der skulde hun finde en Moders Varme.
Høit Kongen kaldte hende sin Datter —
Løftede hende i Sadlen atter,
Greb Dyrets Bidsel, og ledte hende selv
I Byen ind, under Portens Hvælv
Og gjennem de krumme, smykkede Gader
Hvor Folket ventede, Rader ved Rader,
Og modtog hende med Velkomsttegn
Af Jubelraab og af Blomsterregn.
Skjønne Kvinder og Silkefaner
Lyste fra Vinduer og Altaner,
Der fandtes ikke det Tag saa brat
Som ikke af Mennesker var besat —
Alle til hende paa Fingren kysted,
Og medens duftende Blomster drysted
Over hende fra hver en Braa,
Hørtes den brusende Mumlen gaae:
Hvor hun er smuk, og fiin, og klar!

Aldrig vort Land en Skjønnere bar! —
Moder Maria velsigne hende
Som kommer til os fra Verdens Ende! —

Saa drog de op imod Kongens Slot.
Da vinked Jomfruen: Min høie Drot —
Hun sagde — I ville nu venlig høre
Den første Bøn, jeg Eder maa gjøre.
Ikke nu til Hoffet I føre mig ind!
Saa lidet er derpaa beredt mit Sind.
I føre mig til et Klosters Bo
Hvor jeg kan vaage og bede i Ro,
Kan takke Gud for lykkelig Fart
Og samle og prøve mit Sind, til snart
Den længe ventede Dag oprinder
Som for stedse til Eders Hof mig binder.
Min Datter, svared Kongen derpaa,
Jeg vil ikke hindre Eder at gaae
Hvorhen I lyster her først at være,
Eders Fromhed maa jeg og høilig ære —
Skjøndt haardt det vil falde, alt nu at miste
Eders Aasyns Glands, og hvorledes vil I friste
Det Brudgomsvalg, naar I ikke itide
Mærker Eder Den, som skal gaae ved Eders Side? —
Naar Timen kommer, det Gud vil mig give,
Gjensvared Kristina — desuden blive
Mine Landsmænd jo ude i Verdens Krig
At tage vare paa Alt for mig.

Et Kloſter vel findes i denne By
Som vil unde mig nogle Dages Ly! —
Ikke ſkal det mangle, var Kongens Svar,
Min egen Søſter, Fru Beringar,
I Mariakloſtret er Abbediſſe,
Hun tager vel imod Eder, tilviſſe;
Der vil I finde en Ro uden Lige —
Dog ikke længe, det kan jeg Eder ſige:
Strax jeg bereder den Høitidsfærd,
Mine Brødre er ſnart forſamlede her —
Saa kommer jeg ſelv, og henter min Gjæſt
Til Brudgomsvalg og til Bryllupsfeſt! —

Nu førte han hende, i ſamme Stund
Til Kloſtret hen, det laae i en Lund
Af Lærketræer og dunkle Cypreſſer.
Der optoges hun vel, der hørte hun Meſſer
Og offred paa Altret et Sølverkar
Hvis Mage i Sværhed ei ſeet var —
Der knæled og bad hun Nat og Dag
Forat kue ſit Hjertes urolige Slag.

Imidlertid færdedes hendes Fruer
Med Ære i Dronningens gyldne Stuer,
Og hendes Følgemænd levede flot
I den ſpanſke Konges prægtige Slot.
Da hændte det ſig den tredie Morgen,

At der kom et stateligt Tog til Bergen
Af Grever, Baroner og Riddersmænd,
Som bad at stilles for Jomfruen hen.
Deres Ærinde var, at forlange hendes Haand
For den gamle Konge af Aragon.
Paa Reisen han saae hendes Deilighed
Og var nu blevet saa rørt derved,
At han tilbød hende Land og Rige
Hvis hun vilde hos ham paa Thronen stige.
Der Kong Alfonso dette fornam
Blev han heed i Hu, og af Stolthed stram,
Hans Læbe blev hvid og hans Pande rød —
Dog tvang han sig, og sagde med sød,
Skjøndt sittrende Stemme: I Mænd af Norge!
For denne Beiler jeg kan Eder borge.
Dybt synke vel maa min Broders Haand
Imod Don Jaymes af Aragon:
Han er en mægtig Konge og Herre,
Langt rigere end mine Brødre, desværre,
Han giver Eders Jomfru Dronningnavn —
Hos os kan ei udfyldes det Savn.
Vel have vi Eders Konges Ord —
Men hvad gjør det, mod en Ære saa stor?
I skynde Eder da Kristina at finde,
Hun maa dog vide, hvad hun kan vinde.

Thorlaug Bose rysted sit Hoved og lee:
For dette at bryde Jomfruens Ro

Lidet tykkes mig værdt — den Sag er jo klar,
Jeg tager paa mig det hele Svar.
Til En af dine Brødre er hun fæstet,
Derfor har hun jo dit Rige gjæstet —
Kong Hakon brød end aldrig sit Ord,
Hans Datter viger ei af hans Spor,
Selv om dine Brødre knapt eied et Spiger
At holde mod Kongen af Aragons Riger.
Og sæt endog at hun nu var fri —
Det Giftermaal stemmed jeg aldrig i:
Den Konge er gammel og hvid af Haar,
Kristina er ung, som den blomstrende Vaar —
Det blev end aldrig til Nogens Gammen
Naar Vinter og Vaar skulde leve sammen.
Drag derfor tilbage, I Aragons Mænd,
Og bringer Eders Herre vor Hyldest hen —
Vor Jomfrue kan ei hans Krone bære,
Hun er bortlovet, her skal hun være.
Og Du, Herre Konge! spildt var din Spot —
Et ærligt Haandtryk gjør Alting godt.
Han greb Kongens Haand med et vældigt Tag —
Saa blev der ei handlet meer om den Sag.
Til Brudgomsvalget Alt gjordes rede —
Alle Kongens Brødre var nu tilstede,
Og næste Morgen den unge Brud
Skulde hentes med Pragt af Klostret ud

Loftet.

Den sidste Nat Kristina i Klostercellen sad
Med foldede Hænder og alene,
Mens Maaneglands klar gjennem Vindvets Pillerad
Faldt hen over Gulvets Marmorstene.

Som et Marmorbilled selv hun hvid og stille sad,
Men Fred var dog i Hjertet ei inde —
Thi alt hvad hun kjæmped, og alt hvad hun bad,
Den søgte Ro hun ei kunde finde.

Fra Alterets Fod og til Ham, hun havde kjær
Hendes Tanker uvilkaarligt sig vendte,
Hun skjalv for hvert Pulsslag, der bragte Morgnen nær —
Hendes Haand, hendes Tindinger brændte.

Af Uro hun sig reiste tilsidst, og stødte op
Et Vindue mod den stille Klosterhave,
Hvor Maanen laae blank paa Cypressens dunkle Top
Og skinned over Søstrenes Grave.

Derude fra strømmed den friske Natteluft
Som et Bad til hendes Bryst, hendes Pande,
Og hun syntes den bragte med Naaletræets Duft
Hende Bud fra de hjemlige Strande.

Saa der kom i hendes Sjæl et hjemligt Helgennavn,
Som hun her end ei havde paakaldet —
Og hun hvisked: Sankt Olaf! oplader Du din Favn
For din Datter, saa dybt hun er faldet?

Kan Du finde hende her, hvor dit Billed ei staaer,
Hvor forgjæves hun har anraabt de Andre —
O, saa skjænk mig tilbage min freidige Vaar!
Giv mig Kraft til min Livsgang at vandre!

Du hellige Drot! kan Du Styrke og Ro
For min Sjæl fra Guds Himmel udvirke —
Jeg lover Dig, at her skal din Herlighed boe —
Jeg bygger Dig i Syden en Kirke!

Saa bad hun. Og neppe var Bønnen fuldendt,
For bag Lundens nattedunkle Kroner
Der hæved sig en Stemme, af hende vel kjendt,
Med de blode, de besjælede Toner.

Dybt maatte hun vel lytte, det var Aimeriks Sang —
Men i den var ingen Klage, ei Smerte,
Kun Kjærligheds Haab, med sødt dulmende Klang,
I hans Natsang gled til hendes Hjerte:

Elskte, kan Du
Bag dit Klosters Vægge
Høre mig nu? —
Gid jeg kunde lægge
Hele min Hu
Paa de friske Dufte
Dig Nattens Lufte
Sende nu!

Elskte, fat Mod!
Haabet ingensinde
Elskov forlod.
Lad det sagte rinde
Gjennem dit Blod —

Haabets Drik jeg tømmer,
Salig mig drømmer
Ved din Fod!

Elskte, Godnat!
Frygt ei for i Morgen —
I dunkleste Nat
Ligger Sol forborgen.
Sænk Du kun mat
Dine Øienlaage —
Tro skal jeg vaage
Sidste Nat!

Saa sang han — og var det ved Kjærligheds Røst,
Var det Kraft fra Sankt Olaf, den Høie —
Der kom til hendes Sind en forunderlig Trøst,
Og en Slummer sank paa hendes Øie.

Brudgomsvalget.

Oprundet var nu den Morgen
Over Valladolid,
Det klang i Kongeborgen —
Kommet var Valgets Tid.
Under de Buer svale
Samled sig Gjæst ved Gjæst,
Alle de gyldne Sale
Aabnedes til den Fest.

Mest lyste i Morgnens Luer
Den store Kuppelhal
Med skinnende Marmorbuer,
Med Billeder uden Tal.
Silke og kosteligt Klæde
Paa Gulv og Bænke var bredt,
Det kongelige Sæde
Var i Salens Ende beredt.

Nedad, langs begge Sider,
Castiliens Ædleste sad —
Blomsten af hine Tider,
En pragtfuld, en broget Rad.
Der saaes den mørke Korsfarer
Stolt lænet paa sit Sværd,
Mellem yngre Ridderes Skarer
Af munter, beleven Færd.

Der saaes den fine Maurer
Med Gazelleblikket paa Luur —
Der saaes, krandset med Laurer,
Mangen vidtkjendt Troubadour.
Der vented i Linnedsærker
Og lange Gyldenstrud
En Rad af Bisper og Klerker
Paa Brudgom og paa Brud.

Nærmest ved Kongens Sæde
Sade de norske Mænd,
Vældige, hærdebrede
Mod Sydens slanke Svend.
Forrest var Thorlaug Bose
Stolt i sin Hjemstavns Dragt —
Alle maatte ham rose
For Mandighed og Pragt.

Tom stod end Kongens Throne
Under Himlen af Guld —
Da gjalded Trompetens Tone
Under Domen, høitidsfuld,
Da brusede Mængdens Bølge
Som Havet ved Morgenvind —
Kong Alfonso med sit Følge
Traadte i Hallen ind.

Det var et Tog uden Ende
Af Fruer og Hoffets Mænd —
Af Kongens Brødre kun trende
Saaes i Rækken end.
Men foran skred selv den Konning
Og ledte Bruden frem —
Det gjorde og hans Dronning,
Saa Kristina gik mellem dem.

Rank skred hun over Tillie
Den Kongedatter prud,
Bar fast, med nordisk Villie
Sin høie Skjæbnes Bud.
Bel sænkte var hendes Blikke
Og Kinden marmorhvid —
Derunder saaes dog ikke
Hendes Indres svare Strid.

En Krands af Roser hvide
Om Haarets Guld var lagt,
Om hendes Former blide
Faldt Kjortlens Sølverpragt —
Fra hendes Skuldre svæved
En Flsielsmantel blaa,
Med Perler rigt indvævet
Og gyldne Kroner paa.

Der legtes paa Harper og Giger
Alt som hun ledtes frem,
Dybt bøied sig Klerk og Kriger —
Hun hilste til alle dem.
Kong Alfons, hans Dronning skrede
Med hende paa Thronens Trin —
Førte hende der til Sæde
Paa Purpur og Hermelin.

Kongens Brødre sig stilled
I Række ved Thronens Fod —
Paa det yndige Brudebilled
De saae med begjærligt Blod.
Men der nu Alt i den hvalte
Borghal var blevet tyst —
Reiste sig Kongen og talte
Af mildt bevæget Bryst:

Mit Riges Trofaste, Kjære!
Mærker nu mine Ord:
I skue det Alle, stor Ære
Er kommet til os fra Nord.
Kongen, som hersker over
De Lande ved Nordens Søe,
Har sendt, over Bjerge og Vover,
Hid sin Datter, den deiligste Møe.

Hende nu ville vi hædre
Alt som vi kunne bedst —
Den Datter af bolde Fædre
Skal sidde vor Throne næst.
Mine Brødre! Nu Eders Lykke
Lægges i hendes Haand:
Lykfalig Den, Hun vil smykke
Med Troskabsringens Baand!

Min Datter! Timen er kommen
Da Du skal høre os til —
Nu maa Du afsige Dommen,
Vælge den Veiler, Du vil.
Her staae mine Brødre, og brænde
At høre sin Dom af Dig —
At bedre Du kan dem kjende
Jeg nævner Enhver for sig.

God Herre i sit Rige
Er Don Fredrik, den Ældste, her —
Seirrig og vældig i Krige,
Vel øvet i Ridderfærd,
En dygtig Jæger tillige —
Deraf i hans Læbe det Skaar —
Gjæv Husbond, det tør jeg sige,
I ham Du sikkert faaer.

Don Enrique her, den Anden,
Alle Kvinder hidtil leed —
Han er livlig, har Klogt i Panden,
Er den bedste Rytter jeg veed.
Han kriged vel mod sin Fader —
Det er paa hans Skjold en Plet;
Men Kjærlighed Alt forlader —
For Hustruen hvad gjør det?

Don Sancho, den Tredie, var længe
Til Biisp i Toledo bestemt,
Vil nu dog Staven borthænge —
For Dig har han Palliet glemt.
Han er lidt svag af Naturen,
Af stille, fredelig Aand —
Forlader dog Klostermuren
Nu gjerne ved Elskovs Haand.

Nu har jeg fremlagt deres Indre,
Det Ydre Du selv kan see —
Hvad skulde Dig da meer hindre
At vælge mellem de Tre?
Hvilken af dem Du tager,
Jeg giver mit Minde med —
Dertil alle gode Sager
Af Guld og af Herlighed.

Kongen taug. Men de Trende
Traadte nu Jomfruen nær,
Og fornyede Alle for hende
Broderens Bøn og Begjær.
Selv svarede hun dem ikke
Med mindste Ord eller Vink,
Men fra hendes bedende Blikke
Fik Thorlaug Bose et Blink.

Han reiste sig strax, den Gjæve
Og saa til Orde tog:
Bedre Beilere vi ei kræve
End dem Du foreslog.
Heel ypperlige Svende
Er Drot, dine Brødre tre —
Dog, Sagen gaaer ei til Ende
Før vi den Fjerde see.

Hun vælge skal mellem alle
De Brødre af Kongeblod —
Saa Hakons Ord monne falde
Da vi vort Hjem forlod.
Min Herre vil jeg nu holde
Hans sidste Faderord —
Og Konge, af Brødre bolde
Har Du fire, saavidt jeg troer.

Ak, sagde Kongen og smiled,
Den Yngste er fast en Dreng
Og derfor jeg ikke iled
At rede hans Brudeseng —
Men hvad vil den Larm betyde
Dernede, af klirrende Fjed? — —
Hvo vover her at bryde
Kongens hellige Fred?

Saa raabte han ned i Salen,
Hvorfra der og virkelig
Lød Trin og høirøstet Talen
Som af En, der fremtrænger sig.
Kristina den Røst opfanger —
Skjælver, og bliver saa rød:
Det var Aimerik den Sanger,
Som gjennem Kredsen brød!

Han var saa skjøn at skue!
Hans Bryst nu glimred af Guld,
Hans dunkle Øies Lue
Søgte hendes, elskovsfuld.
Før Nogen det kunde afvende
Han nærmed sig Thronen kjæk —
Vel bød Alfons sine Svende
At jage den Dristige væk.

Men Thorlaug raabte: Bi Herre!
Det er den Ridder bold,
Som da jeg kom for seent, desværre,
Blev Jomfruens Redningsskjold.
Han kommer vel for at hente
Sin velfortjente Løn — —
Nuvel, sagde Kongen, vi vente,
Hvad er dit Begjær, min Søn?

Min Løn ei vil jeg her kræve,
Den har jeg modtaget alt —
Men dette Valg vil jeg hæve,
Forlængst alt jo Dommen faldt!
See! Ringen, som bringer Lykke,
Dette gyldne Troskabsbaand,
Den Ring, som den Valgte skal smykke —
Den bærer Jeg paa min Haand!

En Mumlen gik gjennem Hallen
Ved disse Ynglingens Ord —
Kristina var sammenfalden,
Dødsangst hende gjennemfoer.
Men snart tog hun Kraft af Fare,
Vreden gav hende Mod —
Hun reiste sig, Alt at opklare —
Da sank Han for hendes Fod:

O, vredes ikke, du Hulde!
Dit Ord har jeg ei misbrugt —
Ringen har baaret sin fulde,
Sin skjønneste Lykkefrugt.
Held mellem Mand og Kvinde
Den nu tilvisse har bragt:
Du har, som et Troskabsminde,
Den til din Brudgom rakt!

Ja, Elskte — nu kan jeg det sige,
Nu er mit Løfte fuldendt,
Nu frit fra Brystet kan stige
Hvad tit paa min Læbe har brændt!
Jeg er Kongens fjerde Broder,
Og kommen at hente min Brud —
Saasandt mig signe Guds Moder,
Dertil alle Helgne hos Gud!

Kristina sank overbøiet
Mod den Elskede ned —
De saae hinanden i Øiet,
De taltes saa sagte ved.
Men Kongen raabte med Glæde:
Velan, I nordiske Mænd,
Her er den Fjerde tilstede —
Nu har jeg ei fleer igjen!

Don Philip hedder denne,
I Sevilla hersker han —
Fuldtvel I Alle ham kjende
Alt fra Eders eget Land.
En Ridder er han uden Lige,
Dertil en Sanger god —
Om hans Skjønhed jeg Intet vil sige,
Kristina den bedst forstod.

Det var for hende at finde
Han ukjendt paa Tog drog ud:
Ved sig selv kun vilde han vinde
Sig Eventyr og Brud.
Hvem han var, af det hele Følge
Vidste kun Sir Ferant —
Til for Andre sin Stand at dølge
Ham et Ridderløfte bandt.

Paa Korset havde han lovet
Ei at aabne derom sin Mund,
Før Toget var endt, som vovet —
For kommet var Valgets Stund.
Min Datter, kan Du ham tilgive
Dette lange Prøvelsens Spil? —
Han derfor, mens han er i Live,
Dig elske og tjene vil!

Det saaes vel paa hendes Mine
Hun tilgav ham glad i Aand —
Don Philip og Jomfru Kristine
Nu viste sig Haand i Haand.
En Jubel lød uden Ende
I Hallen ved dette Syn —
Det var kun de Brødre trende
De rynkede deres Bryn.

Følget drager hjem.

Nu holdtes det Bryllup med al den Pragt
Som var mulig i Spaniens Rige,
Og mere kan der ei vorde sagt —
Thi Spanien havde ei Lige.

Navarras Adel var buden til Gjæst,
Granadas var og tilstede —
Det norske Følge tog Deel i den Fest
Med djærv og undrende Glæde.

Hver Dag havde egen Glædesdyst,
Turnering og Spil med Landse —
Hver Nat sin egen henhvirvlende Lyst
Af Sang, af Klang og af Dandse.

En Aften, da sagtnet var Festens Larm
Og lukket Turneringsbanen —
De Nygifte stode Arm i Arm
Alene paa Slotsaltanen.

Over dem stod Sydhimlen dunkelblaa,
Hvor Stjernerne dobbelt tindre —
Den Himmel som i deres Indre laae
Dog straalede ikke mindre.

Til dem fra Blomster og Fugle kom
De sødeste Dufte og Toner —
Men ingen kvæged saa lisligt som
Deres Livsblomsts aabnede Kroner.

Hun lænede sit Hoved til hans Bryst —
Han strøg hendes Lokker, og sagde:
Min Elskte, kan Noget vel øge den Lyst
Som Skjæbnen os nu tillagde?

For alle Kvinders min Lod er skjøn —
Don Philips Hustru mon svare —
Dog haver jeg end til Dig en Bøn,
Den vil vor Lykke bevare.

For Hellig Olaf, den Martyrdrot
Som signer mit Fædrelands Dale,
Du bygge en Kirke tæt ved dit Slot
Med Taarn og med Buer svale.

Da bliver mit fjerne Hjem mig nært
Paa Spaniens Grund, ved din Side,
Der jeg beder for Alt, hvad mig er kjært —
Vore Dage de vorde saa blide!

Saa skee det! han sagde med kjærlig Røst —
Den Kirke skal snarlig kneise,
Sankt Olaf skjænke Dig der sin Trøst
Naar dit Følge af Landet vil reise.

Og det vared ei længe før Muren steeg —
Da kom Følget for Orlov at tage:
Nu var Alt fuldendt, baade Alvor og Leeg,
Nu de vilde til Norge tilbage.

Don Philip og Kongen dem rigelig
Begaved med Guld og Smykke —
Kristina takkede Hver for sig,
Og sagde: I drage med Lykke!

Og naar I atter see Norges Fjeld,
I hilse min Moder kjære!
Fortæl hende ret hvor jeg har det vel,
Beed hende ei sorrigfuld være!

I hilse min Fader, den Gubbe stærk —
Gud unde ham endnu Glæder!
Siig ham, at her jeg vil fremme hans Værk —
Udbrede Norriges Hæder.

I hilse mit Folk, min Barndoms Land,
Mit elskte, trofaste Norge —
Midt i Sydens Flor ei glemme jeg kan
Dets golde Klippeborge.

I føre derop, fra denne vor Færd,
Hvad Smukt kan Livet belønne:
I vide det nu, mellem Plov og Sværd
Kan vore de Blomster skjønne.

I plante dem i vore Dales Ly,
Der kan og det Skjønne trives —
Ei Styrken mister sin Magt, sit Ry
Fordi den af Skjønhed belives.

Farvel da, I Kjære! en blidere Dag
Jeg sender til Norge med Eder —
Her i Syden, under Sankt Olafs Tag
For Eder Alle jeg beder! —

Saa Følget tilbage mod Norden gik —
Og det skede, som hun havde villet:
De bragte med mangen Ridderskik,
Mangt Digt og mangt Skjønhedsbilled.

Fra Kongens Gaard gik til Folket snart
Deres Sagn om Kunsternes Glæder,
Og Jomfru Kristinas Brudefart
Gav Norge mildere Sæder.

Thi Landet rundt, i hver Arnekrog,
Fortaltes atter og atter
Om det underfulde Sydlandstog
Med Kong Hakons deilige Datter.